

ŻYCIE PRACODOMSKIE

„Życie Warszawy”

Pismo codzienne — istnieje od 1944 roku

NR 8 R

WTOREK, 10 STYCZNIA 1978 R.

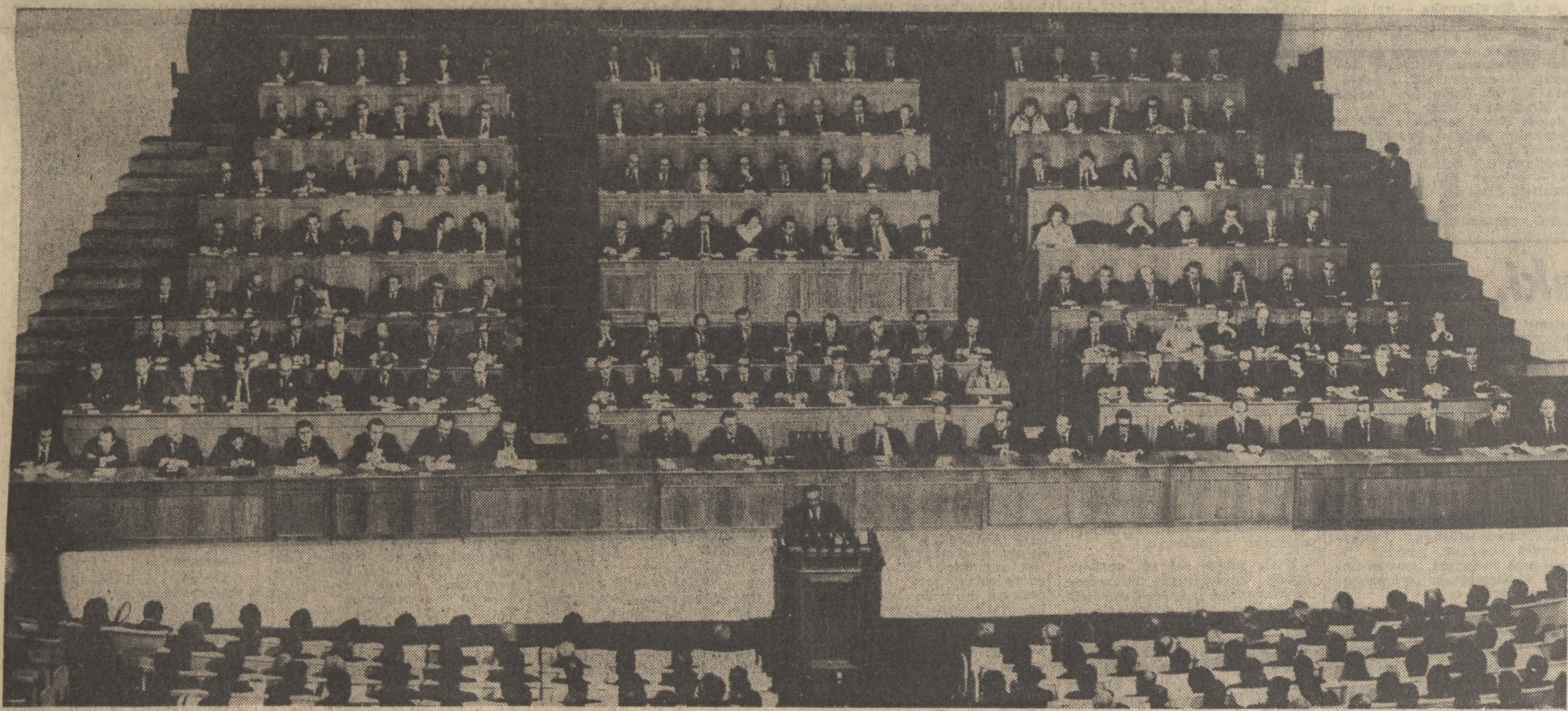
CENA 1 ZŁ

Referat Edwarda Gierka

— na str. 3, 4, 5, 6 i 7

Dyskusja — na str. 7 i 8

II KRAJOWA KONFERENCJA PZPR rozpoczęła dwudniowe obrady w Warszawie Edward Gierek wygłosił referat Biura Politycznego Komitetu Centralnego „O konsekwentną realizację programu podnoszenia jakości pracy i warunków życia, o dalsze umocnienie przewodniej roli partii i pogłębienie moralno-politycznej jedności narodu”

(P) Obrady II Krajowej Konferencji PZPR.

(P) 9 bm. w Sali Kongresowej Pałacu Kultury i Nauki w Warszawie rozpoczęła się II Krajowa Konferencja Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. W toku dwudniowych obrad, w oparciu o dotychczasowe wyniki realizacji uchwał VII Zjazdu partii określi ona warunki i zadania ich pełnego wykonania w okresie do następnego Zjazdu. Konferencja jest doniosłym wydarzeniem w życiu partii i całego naszego społeczeństwa, ważnym etapem konsekwentnego urzeczywistniania ambitnego programu społeczno-gospodarczego rozwoju kraju.

Konferencja zgromadziła delegatów, reprezentujących ponad 2,7-milionową rzeszę członków i kandydatów partii. Delegaci wybrani zostali na plenarnych posiedzeniach komitetów wojewódzkich PZPR; są wśród nich przedstawiciele wszystkich regionów kraju, różnych środowisk zawodowych. W obradach uczestniczą członkowie i zastępcy członków Komitetu Centralnego partii oraz członkowie Centralnej Komisji Rewizyjnej PZPR.

Ekipa sprawozdawców PAP relacjonuje:
Już od godziny ósmej do Sali Kongresowej zaczynają przybywać delegaci. Miejsca zajmują też zaproszeni goście.

Zakończenie obrad w radiu i tv

10 stycznia br. o godzinie 17.55 Polska Radio w programach I, II, III i IV oraz Telewizja Polska w programach I i II transmitować będą przebieg zakończenia obrad II Krajowej Konferencji Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej (PAP)

Nad prezydium konferencji — wielki, stylizowany czerwony sztandar z napisem: „PZPR — II Krajowa Konferencja”; po bokach — flagi biało-czerwone.

Wokół całej kolistej sali, powyżej amfiteatru ciągnie się wielki transparent z hasłem: „Partia nasza służy narodowi, jego dobre — to nasz najwyższy cel”.

Jest godzina 8.30. Rozlegają się gorące, długotrwałe oklaski — w prezydium II Krajowej Konferencji PZPR zasiadają członkowie Komitetu Centralnego, a wśród nich: I sekretarz KC PZPR — Edward Gierek, członkowie Biura Politycznego i Sekretariatu KC — Edward Babiuch,

Zdzisław Grudzień, Henryk Jabłoński, Mieczysław Jagielski, Piotr Jaroszewicz, Wojciech Jaruzelski, Stanisław Kania, Józef Kępa, Stanisław Kowalczyk, Władysław Krucek, Stefan Olszowski, Jan Szydłak, Józef Tejcma, Kazimierz Barcikowski, Jerzy Łukasiewicz, Tadeusz Wrzaszczyk, Ryszard Frelek, Alojzy Karkoszka, Józef Pińkowski, Andrzej Werblan, Zdzisław Zandarowski, Zdzisław Kurowski, Zbigniew Zieliński oraz kierownicy wydziałów KC PZPR i pierwsi sekretarze Komitetów Wojewódzkich partii.

Zebrań intonują Międzynarodówkę. Na sali rozlega się wielokrotnie podchwycony przez wszystkich zebranych

okrzyk: „Niech żyje Komitet Centralny partii!”.

W imieniu Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej II Krajową Konferencję partyjną otwiera przewodniczący jej obradom, I sekretarz KC PZPR Edward Gierek.

Zwołaliśmy konferencję — powiedział Edward Gierek — zgodnie ze statutem naszej partii, zgodnie z uchwałami Komitetu Centralnego. Naszym wspólnym zadaniem jest dokonanie rzeczowej, wnikliwej i krytycznej oceny dotychczasowego postępu w realizacji programu socjalistycznego rozwoju Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej uchwalonego przez VII Zjazd. W oparciu o tę ocenę formułować

będziemy zadania na najbliższe 3 lata. Są to podstawowe cele, jakie stoją przed naszymi robotczymi obradami.

W przygotowaniach do konferencji uczestniczyła cała partia. Ważną rolę odegrało IX Plenum Komitetu Centralnego oraz plenarne posiedzenia komitetów wojewódzkich, które poprzedziły konferencję.

Cenny dorobek wniosły zebrania i konferencje sprawozdawczo-wyborcze organizacji partyjnych w zakładach pracy, w miastach i gminach. Dorobek ten został wykorzystany w pracach poprzedzających II Konferencję Partyjną i wzbogacił program działalności naszej partii na okres do VIII Zjazdu.

Przychodzimy na II Krajową Konferencję Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej z nowymi dokonaniem, będącymi rezultatem twórczego zaangażowania ludzi pracy, powszechnego poparcia dla partii i jej polityki. Na wyniki obrad konferencji oczekują wraz z partią wszyscy ludzie pracy, cały naród. Pracujemy więc tak, aby dorobek naszych obrad stanowił liczący się

wkład w kształtowanie polityki i programu zapewniających naszej ojczyźnie i naszemu narodowi dalszy pomyślny rozwój.

(A) DOKOŃCZENIE NA STR. 2

Kraj w dniu Konferencji

Powszechne poparcie dla programu partii

(P) Obrady II Krajowej Konferencji Partyjnej znajdują się w centrum uwagi polskiego społeczeństwa. W poniedziałek ludzie pracy z ogromnym zainteresowaniem słuchali transmisji wygłoszonego przez I sekretarza KC PZPR Edwarda Gierka referatu Biura Politycznego. W zakładach pracy, świetlicach i domach kultury gromadzono się przed telewizorami, a dla tych, którzy pracowali o tej porze, radiowozy fabryczne przekazywały to wystąpienie bezpośrednio na stanowiska robotnicze.

Wyrazem szerokiego poparcia dla programu partii są liczne

Dla Polski, dla Polaków

(P) Jak stwierdził Edward Gierek otwierając II Krajową Konferencję PZPR, jej celem jest dokonanie wnikliwej i rzeczowej oceny realizacji uchwał VII Zjazdu. W oparciu o tę ocenę będą wytyczone zadania na najbliższe trzy lata. Konferencja, przygotowana przez całą partię, wzbogaci o kres do VIII Zjazdu, jej wynikiom oczekują więc wszyscy ludzie pracy.

Jakie najważniejsze problemy wysunął referat Biura Politycznego i dyskusja w pierwszym dniu Konferencji? 2 lata, jakie upłynęły od VII Zjazdu partii, były kolejnym etapem realizacji strategii na krótką i średnią perspektywę. Wysiłek klasy robotniczej, całego narodu Polska została dźwignięta na wyższy poziom, wzrosła jej siła gospodarcza i poprawiły się warunki życia obywateli. Utrzymana została wysoka dynamika rozwoju kraju, mimo trudności spowodowanych gorszymi wynikami w rolnictwie, komplikacjami w handlu zagranicznym w związku z recesją w krajach zachodnich — oraz niewystarczającym postępem w efektywności gospodarowania. Wszystkim absolwentom w liczbie 1200 tys. zapewniono pracę, m.in. poprzez utworzenie 500 tys. nowych stanowisk. Ponad 550 tys. rodzin otrzymało nowe mieszkania. Kraj wzbogacił się o takie nowe zakłady, jak huta „Katowice”, huta miedzi Głogów II, cementownię, 35 nowych fabryk domów (55 jest w budowie), 4 fabryki mebli itd.

Górnicy dotarli do węzła w Lubelskim Zagłębiu Węglowym. Powstaje gigantyczny kombinat paliwowo-energetyczny w Bełchatowie. Rośnie no-

(B) DOKOŃCZENIE NA STR. 2

W stolicy Informacja własna

(P) Załogi warszawskich zakładów pracy wzmoczoną aktywnością produkcyjną powitały II Krajową Konferencję Partyjną.

(C) DOKOŃCZENIE NA STR. 2

Dziś 10 stron

Z KRAJU Z KRAJU Z KRAJU Z KRAJU Z KRAJU Z KRAJU Z KRAJU

II Krajowa Konferencja PZPR rozpoczęła obrady

(A) DOKONCZENIE ZE STR. 1

Edward Gierek powitał serdecznie w imieniu Komitetu Centralnego delegatów wyłonionych przez partię, gości konferencji: prezesa NK ZSL — Stanisława Gucwę, przewodniczącego CK SD — Tadeusza Witolda Młynickiego, wybitnych bezpartyjnych obywateli, działaczy Frontu Jedności Narodu, których zaproszono do udziału w obradach.

I sekretarz KC powitał wszystkich uczestników konferencji, zaproszonych działaczy państwowych i gospodarczych, działaczy związków zawodowych, ruchu młodzieżowego i organizacji społecznych, przedstawicieli środowisk naukowych i twórczych, działaczy ruchu robotniczego i walki o niepodległość, Bohaterów Pracy Socjalistycznej.

Delegaci przyjęli porządek i regulamin obrad konferencji.

65 rocznica urodzin

Gustava Husaka

Depesza gratulacyjna od Edwarda Gierka i Henryka Jabłońskiego

I sekretarz KC PZPR Edward Gierek i przewodniczący Rady Państwa Henryk Jabłoński przesyłali na ręce sekretarza generalnego KC KPČZ, prezidenta Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej Gustava Husaka depeszę z serdecznymi gratulacjami i gorącymi życzeniami z okazji 65 rocznicy urodzin.

W depeszy czytamy m. in.: „Narod polski zna i wysoko cenił Wasz osobisty wkład we wszechstronny rozwój polsko-czechosłowackiej przyjaźni i współpracy. Wszelkimi sposobami, w których leżało, dążyliśmy do umocnienia siły i zwartości wspólnoty państw socjalistycznych. Wysoko cenimy Drogą Towarzystwo Husak, Wasz wkład w walkę wszystkich społeczeństw o sprawiedliwość społeczną, pokój i socjalizm. (PAP)”

Rocznica urodzin

prezydenta Gujany

Depesza z Polski

(P) Przewodniczący Rady Państwa Henryk Jabłoński wystosował depeszę gratulacyjną do prezydenta Republiki Gujany Raymonda Arthura Chunga z okazji 60 rocznicy jego urodzin, przypadającej w dniu 10 bm. (PAP)

Dla Polski, dla Polaków

(B) DOKONCZENIE ZE STR. 1

W tym Urus, który zapewnił zaopatrzenie naszego rolnictwa w odpowiednią ilość nowoczesnych ciągników, powstaje fabryka telewizorów kolorowych itd.

Jak to określono w referacie, nigdy w naszej historii kraj, w którym żyli Polacy, nie zmienił się tak szybko jak obecnie. We wszystkich regionach występują nowe zakłady, w każdej uścił nowa domy i obiekty gospodarcze. Praca całego narodu tworzy fundament pod dalszy rozwój Polski.

Osiągnięte rezultaty byłyby jeszcze większe, gdybyśmy potrafili na wyższym poziomie efektywności gospodarowania. Jest w tej dziedzinie postęp, ale nadal są też wielkie rezerwy w przemyśle — a zwłaszcza w budownictwie. Nadal wskutek marnotrawstwa materiałów, surowców, energii, produkcji niedostatecznej do potrzeb tracimy wiele towarów na kłócie czeka rynek. I to referacie i w dyskusji problem ten przewijał się stale — na wzrost gospodarczo, efektywności naszego działania trzeba zwracać maksymalną uwagę. Tylko ta droga bowiem, droga osiągnięcia coraz lepszych wyników gospodarczych, efektywniejszego wykorzystania wielkiego już potencjału de-

dziny mogli pełniej zaspokoić potrzeby ludzi pracy. Podjęliśmy już wielkie, by nadal rosły dochody ludności. Chodzi o to, by wzrost płac wiązał z osiągniętymi wynikami pracy. Będą też nadal podnoszone płace minimalne — w ub. roku zostały one podniesione o 200 zł na Konferencji zapowiadano dalszą podwyżkę o 200 zł od maja br. Została wysunięta też propozycja podniesienia rent i emerytur obywatelom, mającym na utrzymaniu współmałżonka. Podjęto również kwestię pomocy finansowej kobietom, korzystającym z bezpłatnego urlopu macierzyńskiego.

Inna ważna sprawa — czas pracy. Na Konferencji wysunięto postulat, by rząd opracował kompleksowy i długofalowy program w tej dziedzinie.

Do najważniejszych obecnie zadań gospodarczych należy zaopatrzenie rynku. Dla poprawy tego zaopatrzenia podjęto szereg kroków, zwiększono i nadal będzie się zwiększało wyprodukowanych artykułów przemysłowych i żywnościowych. Zwiększa artykuły podstawowe, standardowe muszą być stale w sprzedaży — na co większy wpływ musi mieć także handel.

W toku Konferencji stwierdzono, że nie będzie tolerowane niezasadne podnoszenie cen przez niektóre organizacje gospodarcze i wycofanie z produkcji towarów pożytkujących przez ludność. Problem cen artykułów żywnościowych, dotychczas w wysokim stopniu przez państwo, będzie rozwiązywany stopniowo, w miarę uzyskiwania efektów w rolnictwie.

W rolnictwie do głównych zadań należy odbudowa hodowli, szersze rozwinięcie produkcji psów, lepsze wykorzystanie ziem. Rolnictwo w coraz większym stopniu pomaga przemysłowi, rolnictwo produkuje energię elektryczną i innych maszyn rolniczych oraz nowoczesnych kombinatów (aktualnie budowa wielkiego kombinatu w Polkowicach).

W celu zbudowania zgodnie z planem w bieżącym 5-letciu 1.575 tys. mieszkań zwiększono nakłady na budownictwo mieszkaniowe w ub. r. o 10 mld zł, a w roku bieżącym o dalsze 14 mld. Wykonanie tego planu jest sprawą nie tylko budownictwa, ale i

Dokonano następnie jednolitego wyboru organów konferencji: Komisji rezolucji i wniosków, Komisji mandatowej i sekretariatu konferencji.

Funkcje przewodniczących organów konferencji powierzono: Komisji Rezolucji i Wniosków — członkowi Biura Politycznego KC, I sekretarzowi KW PZPR w Katowicach, Zdzisławowi Grudniowski; Komisji Mandatowej — członkowi KC, I sekretarzowi KW PZPR w Bydgoszczy, Józefowi Majchrzakowi, a Sekretariatowi Konferencji — sekretarzowi KC PZPR, Zdzisławowi Zandarowskiemu.

Następnie Edward Gierek przystąpił do wygłaszania referatu Biura Politycznego KC PZPR — „O konsekwentną realizację programu podnoszenia jakości pracy i warunków życia, o dalsze umocnienie niepodległości państwa i pogłębianie moralno-politycznej jedności narodu”.

(Tekst referatu podajemy na str. 3 — 7).

Przemówienie I sekretarza KC PZPR zebrani przyjmowali wielokrotnie oklaskami. Długotrwałą, gorącą owacją uczestnicy konferencji wyrazili swoją aprobatę dla treści referatu przedstawionego przez naszego przywódcę. Rozległy się okrzyki „Awangarda naszej klasy robotniczej — partia — niech żyje!”, podchwyciła je cała sala.

Następnie przystąpiono do drugiego punktu porządku dziennego; rozpoczęła się dyskusja.

Zabrał w niej głos Stanisław Gurgul — członek egzekutywy KW w Katowicach, I sekretarz KM w Sosnowcu; Antoni Wróbel — członek KC, technik w Mazowieckich Zakładach Petrochemicznych i Rafineryjnych w Płocku; Stanisław Karbow ska — rolniczka ze wsi Przyczyna Górna, gm. Wschowa, woj. leszczyński; Andrzej Zabłocki — członek KC, I sekretarz KW w Opolu; Józef Pacer — członek KC, szlifierz w Stoczni im. Lenina w Gdańsku; Franciszek Schmidt — członek KW w Łomży, dyrektor gminnej szkoły zbiorczej w Kuleszach-Kościełnych; Józef Grygiel — członek KC, I sekretarz KW w Częstochowie; Jan Jedryczka — I sekretarz OOP, mistrz w zakładach przemysłu diamentarskiego „Jartan” w Jarosławiu, woj. przemyski.

Anna Słowikowska — rolniczka ze wsi Śmiełuchówka, gm. Przerób, woj. suwalski; Henryk Szabla — sekretarz Komitetu Warszawskiego; Józef Nowotny — członek KC, I sekretarz KF w Hucie im. Lenina w Krakowie; Jerzy Zasada — członek KC, I sekretarz KW w Poznaniu; Tadeusz Porebski — członek KC, rektor Politechniki Wrocławskiej; Bolesław Koperski — członek KC, I sekretarz Komitetu Łódzkiego; Alojza Korpalko — członek egzekutywy KMiG, naczelnik miasta i gmi-

ny Koronowo, woj. bydgoskie; Mieczysław Grad — zastępca członka KC, sekretarz CRZZ; Jerzy Grochmalicki — zastępca członka KC, I sekretarz KW w Wałbrzychu; Antoni Huczek — członek egzekutywy KW w Białymostku; I sekretarz KF w Fabryce Samochodów Malolitrażowych; Grażyna Szadkowska — I sekretarz KZ w Radomskich Zakładach Przemysłu Skórzanego „Radokor”; Jan Heigelman — zastępca członka KW w Olsztynie, dyr. Kęwżyńskiego Zjednoczenia Rolniczo-Przemysłowego; Leon Kotarba — zastępca członka KC, I sekretarz KW w Rzeszowie; Krzysztof Trębaczewicz — zastępca członka KC, przewodniczący Rady Główniej FSZMP; Helena Porycka — członek egzekutywy KW w Siedlcach, I sekretarz POP, brygadziarka w Zakładach Przemysłu Odzieżowego „Cora” w Garwolinie; Antoni Karpiak — członek KC, sznyp kutrowy w Przedsiębiorstwie Połówek i Usług Rybackich „Barka” w Kolobrzegu, woj. koszaliński; Władysław Juszkiewicz — zastępca członka KC, I sekretarz

KW w Białymostku; Kazimierz Paczyński — członek KW w Koninie, dyr. Przedsiębiorstwa Budowy Elektrowni i Przemysłu „Energoelek”, Zygmunt Najdowski — członek KC, I sekretarz KW w Toruniu; Roman Kozioł — zastępca członka KC, mistrz w Fabryce Słinków Elektrycznych „Tamel” w Tarnowie. (PAP)

Sprawozdanie komisji mandatowej

W toku obrad konferencja przyjęła dostarczone uprzednio delegatom sprawozdanie komisji mandatowej. Komisja stwierdza w nim m. in., że mandaty delegatów na II Krajową Konferencję PZPR otrzymało 2.152 towarzyszy, w tym 298 członków centralnych władz partii i 1.854 towarzyszy wybranych zgodnie z zatwierdzonymi przez Sekretariat KC zasadami i trybem wyboru delegatów na posiedzeniach plenarnych KW i w WP. Komisja uznaje wagę mandatu wszystkich delegatów. Wśród delegatów na II Krajową Konferencję

PZPR — 1.187 tj. 55,2 proc. towarzyszy uczestniczyli bezpośrednio w wypracowywaniu i uchwalaniu programu VII Zjazdu, jako delegaci na Zjazd.

Komisja Mandatowa stwierdza, że delegatami na II Krajową Konferencję PZPR wybrani gościnnie uczestniczący się swą aktywnością członkowie partii reprezentujący wszystkie grupy społeczno-zawodowe, wszystkie środowiska i pokolenia aktywnie uczestniczą w życiu społecznym, politycznym i gospodarczym kraju. Powierzenie mandatu delegata na konferencję stanowiło formę szczególnego wyróżnienia za udział w realizacji programu PZPR.

Wśród wybranych na konferencję delegatów 45,7 proc. stanowi robotnicy zatrudnieni bezpośrednio w produkcji, transportie i budownictwie; 12,0 proc. rolnicy. Mandaty delegatów powierzono 406 kobietom i 231 członkom organizacji młodzieżowych. 308 wybranych delegatów należało do partii robotniczych i komunistycznych — poprzedniczek PZPR; 493 posiadała ponad 20-letni staż partyjny.

Komisja Mandatowa stwierdza, że II Krajowa Konferencja PZPR — w przedstawionym składzie — wyraża opinię całej partii i szerokiej rzeszy ludzi pracy i zdolna jest spełnić wszystkie zadania wyznaczone jej przez KC PZPR. (PAP)

Pomoc rodzinie i dzieciom

Przepraszam tylko 3 pytania

(A) Odpowiada: przewodniczący Koła im. Kazimierza Jędrzejowskiego mgr Jan Przewłocki.

— W dwudziestolecie swojej działalności Koło im. Kazimierza Jędrzejowskiego otrzymało Medal Komisji Edukacji Narodowej. Tym samym, uhonorowana została ogromna, społeczna praca dla dobra dzieci i młodzieży. Co zaliczy Pan do najistotniejszych osiągnięć Koła?

— Koło nasze zostało założone w listopadzie 1957 r. przez byłych wychowanków i współpracowników Kazimierza Jędrzejowskiego, a m. in. przez najstarszego spośród nich — Wacława Węclera. Od pierwszych chwil naszym celem było podjęcie i utrzymanie kontaktów z rodzinami, w których wychowywali się nasi wychowankowie. Wiele z nich, będąc już ludźmi samodzielnymi, wraca do naszego Koła, staje się jego członkami, by z kolei pomagać innym, młodszym.

— Tradycje Koła i jego społecznej pracy sięgają jednak daleko wstecz. Początki naszego wieku, kiedy Kazimierz Jędrzejowski organizuje pierwsze gniazda sierocińskie, a następnie wioski kościelne. Marzeniem tego wielkiego pedagoga było zapewnienie wszystkim dzieciom osamotnionym, „niezłoty”, takich domów, w których rosną w rodzinnej atmosferze, i w których chowały się według społecznych i patriotycznych zasad. Jędrzejowski był z wykształcenia ekonomistą i dlatego wychowanie młodzieży łączył zawsze z pracą dla swojego domu i dla otoczenia. Podobne są przecież cele naszego systemu wychowawczego i dlatego drugim z celów działalności Koła jest popularyzacja dorobku pedagogicznego Kazimierza Jędrzejowskiego.

W tym roku minęła 100 rocznica jego urodzin i 10 rocznica jego śmierci. Z tych okazji, przy ul. Świerczewskiego 89 w Warszawie, dawniej — Leszno 11, gdzie stał dom, w którym mieszkał Jędrzejowski i w którym mieściła się siedziba Towarzystwa Gniazd Sierotych i Wioski Kościelnych, wmurowana została tablica pamiątkowa.

— Mówione są o „gniazdach” i o „wioskach”. Jak to wyglądało w rzeczywistości? — Oczywiście, w dalszym ciągu będziemy rozwijać naszą pracę na rzecz dzieci, młodzieży i ich rodzin, tych prawdziwych i zastępczych. Trochę wszystkich, ok. 300 członków Koła jest kształtowanie właściwych środowisk wychowawczych tam gdzie ich brak, i tam, gdzie rodzina, a więc dobro dziecka, jest zagrożone. Musimy zatem udoskonalać naszą organizację, powołać do życia dalsze Koła im. Kazimierza Jędrzejowskiego w miastach i na terenie gmin, zdobyć nowych członków i społecznych fundatorów. Po to, by nasza pomoc była rozleglejsza, bardziej niż dotąd skuteczna.

— Rozmawia: REM.

Wiele zależy też od naszego handlu zagranicznego, od rozwoju eksportu i jego efektywności. Szczególną rolę odgrywa w naszym rozwoju stosunki gospodarcze z krajami RWPG, a zwłaszcza ze Związkiem Radzieckim.

Musimy rozwiązywać aktualne problemy — a jednocześnie myśleć o dalszej przyszłości kraju, wybiegać za rok 1980.

Warunkiem pomyślnego pokonywania trudności, stałego postępu jest dobra praca, zaangażowanie klasy robotniczej, chłopów, inteligencji, wszystkich Polaków. Chodzi o szeroką działalność, o rozwój nie tylko gospodarczy — ale i o umacnianie samostanowienia, sprawiedliwości społecznej, autorytetu ludzi uczciwych, rzetelnych. Jest to nasz kraj, pole do działania dla każdego obywatela.

Istnieje też potrzeba wzmacnienia kontroli społecznej — dla skuteczniejszej walki z marnotrawstwem, niegospodarnością, dla podniesienia dyscypliny. W czasie Konferencji wysunięto myśl powołania przy radach narodowych komitetów kontroli społecznej.

Partia jest główną siłą motoryczną w naszym kraju. Jednakże niezbędna jest aktywność również wszelkich innych ogniw samorządu robotniczego, związków zawodowych, organizacji młodzieżowych itd. Także w narodowych — wyborów do rad — niezbędna jest aktywność i odpowiedzialność obywateli.

Dyskusja będzie trwała i w drugim dniu Konferencji. Już dotychczasowy jej przebieg wykazał, że osiągnięcia w ciągu ostatnich 7 lat — i wynikać, że możemy zrobić jeszcze więcej dla dobra kraju i całego narodu.

Pomoc rodzinie i dzieciom

Powszechnie poparcie dla programu partii

(C) DOKONCZENIE ZE STR. 1

W większości fabryk lokalne radiowłazy w całości transmitowały przebieg obrad. Budynki zakładowe udekorowano okolicznościowymi transparentami i plakatami. Kilka przedsiębiorstw zameldowało o wykonaniu zobowiązań podjętych dla uczczenia Konferencji.

Wśród nich znalazła się Fabryka Kosmetyków „Pollena-Uroda”. Załoga tej fabryki jeszcze w listopadzie ub. roku zobowiązała się dostarczyć dodatkowo na rynek wyroby wartości 11 mln zł. W dniu rozpoczęcia obrad Krajowej Konferencji PZPR zakończono realizację ponadplanowych dostaw. Ponadto zakończono przekroczenie w czasie trwania Konferencji dziennych zadań produkcyjnych o 500 tys. zł.

W poniedziałek, wczesnym popołudniem, w „Urodzie” zebrała się Konferencja Samorządu Robotniczego, aby uchwalić plan na 1978 r. Podczas dyskusji wielokrotnie nawiązywano do tego referatu wygłoszonego tego dnia przez I sekretarza KC PZPR Edwarda Gierka. Przed zakładem stała w tym roku trudne zadania zwiększenia dostaw kosmetyków na rynek krajowy o 7 proc. i na eksport o ponad 13 proc. Po raz pierwszy przewidziano się rozpoczęcie, na większą skalę, eksportu do krajów wolnodelikatowych.

Jednocześnie KSR uchwaliła program zmniejszenia kosztów materiałowych o 38 mln zł, przyspieszenia tempa uruchomienia nowych maszyn oraz racjonalizacji importu. Zgodnie z postulatami handlu i klientów, „Uroda” zmniejsza w br. liczbę nowości, na rzecz wydłużenia serii wytwarzanych już kosmetyków. Chodzi o to, aby zaopieknąć sklep ciągłości zaopatrzenia. W 1978 roku Warszawa-Fabryka Kosmetyków zaoferowała zwiększyć udział wyrobów ze znakami jakości do 40 proc. wartości sprzedaży.

Sesja KSR odbyła się w poniedziałek także w innych stoczniach zakładowych, wszędzie podkreślano konieczność dalszej poprawy gospodarności, wykorzystania istniejących możliwości wyczerpania, umocnienia roli rachunku ekonomicznego, rozwijania tylko tej produkcji, która służyć będzie lepszemu zaspokojeniu potrzeb społeczeństwa.

W Warszawskich Zakładach Maszyn Budowlanych im. L. Waryńskiego, jako zobowiązanie podjęte dla uczczenia II Krajowej Konferencji Partyjnej, potraktowano pełne wykonanie zadaniowego programu poprawy jakości. Przed Konferencją odbyło się szereg zebrań wydziałowych, gdzie omawiano za-

KRONIKA ZMIAN KADROWYCH

(P) Prezes Rady Ministrów na wniosek ministra finansów powołał mgr Jerzego Mikosiewicza na stanowisko podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów.

Jerzy Mikosiewicz urodził się w 1923 r. w Strakowicach k/Słupcy w rodzinie inteligentnej. Ukończył wyższe studia na Uniwersytecie Poznańskim i uzyskał dyplom magistra nauk ekonomicznych. W roku 1948 rozpoczął pracę zawodową w Narodowym Banku Polskim, przeszedł kolejne szczeble służbowe i został dyrektorem oddziału NBP w Słupcy. W okresie lat 1963-1973 pracował na stanowiskach kierowniczych w Komitecie Wojewódzkim SD w Poznaniu, a następnie w Centralnym Komitecie SD w Warszawie. W 1973 r. powołał do pracy zawodowej w Narodowym Banku Polskim w Warszawie na stanowisko zastępcy dyrektora Departamentu Rewizji. Obecnie jest wiceprezesem Zarządu Centralnego Związku Ramieników.

Jest członkiem Stronnictwa Demokratycznego.

Równocześnie prezes Rady Ministrów na wniosek ministra finansów odwołał mgr Jana Korczaka ze stanowiska podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów i powołał go na stanowisko wiceprzewodniczącego Banku Polskiego. (PAP)

PAP DONOSI W SKRÓCIE

Dyrektor Główny Komisji Badania Zbrodni Hitlerowskich w Polsce, Czesław Pilecki, który w rodzinie inteligentnej. Ukończył wyższe studia na Uniwersytecie Poznańskim i uzyskał dyplom magistra nauk ekonomicznych. W roku 1948 rozpoczął pracę zawodową w Narodowym Banku Polskim, przeszedł kolejne szczeble służbowe i został dyrektorem oddziału NBP w Słupcy. W okresie lat 1963-1973 pracował na stanowiskach kierowniczych w Komitecie Wojewódzkim SD w Poznaniu, a następnie w Centralnym Komitecie SD w Warszawie. W 1973 r. powołał do pracy zawodowej w Narodowym Banku Polskim w Warszawie na stanowisko zastępcy dyrektora Departamentu Rewizji. Obecnie jest wiceprezesem Zarządu Centralnego Związku Ramieników.

Wielokrotnie trudną operację techniczną mającą na celu przyspieszenie budowy statków przeprowadzono 9 bm. w Stoczni Szczecińskiej im. Adolfa Warskiego. W okresie kadubowym „Wulkan” dokonano przesunięcia potężnego bloku rufowego wielkości masowej m. in. „Walka Miodnych”. Przesunięcie bloku umożliwiło podjęcie budowy drugiego statku na tej samej pochylni.

W woj. tarnobrzeskim postanowili zwiększyć w br. sprzedaż produktów rolnych państwu. Rolnicza Spółdzielnia Produkcyjna im. Tysiąclecia Państwa Polskiego w Wismiole (woj. wałbrzyskie) zobowiązała się sprzedać na rynek o 69 ton mięsa więcej niż planowano.

W wielu jednostkach Ludowego Wojska Polskiego odbyły się 9 bm. uroczyste zebrania organizacyjne partyjnych i młodzieżowych, poświęcone problematyce obrad II Konferencji.

W pierwszym dniu konferencji wstąpiło do PZPR wielu nowych kandydatów. Ponad 100 osób otrzymało legitymacje partyjne w woj. tarnobrzeskim. W Biskupcu w woj. olsztyńskim legitymacje kandydatów wręczył 60 osobom, przede wszystkim młodym robotnikom, uczniakom PGR i rolnikom. Na spotkaniu produkcyjnych robotników i działaczy organizacji młodzieżowych w Jasle 208 młodych aktywistów otrzymało legitymacje kandydatów i członkowskie. (PAP)

Listy, telegramy, meldunki

(P) Na adres Komitetu Centralnego i do Prezydium II Krajowej Konferencji PZPR nadeszło od chwili rozpoczęcia obrad tysiące listów, telegramów i meldunków zawierających słowa gorących podziwów i serdecznych życzeń od ludzi pracy ze wszystkich środowisk zawodowych i regionów Polski.

Proste, szczerze, serdeczne słowa podziwów kierowane są oświadczenia do I sekretarza Komitetu Centralnego PZPR — od górników kopalni „Sosnowiec”, gdzie Edward Gierek jest członkiem organizacji partyjnej, a także od górników „Czerwonego Zagłębia”, kopalni „Pokoń”, „Sieradz”, „Owocnych” i „Wielkopolska”. Władysław Gierkowski, Komitetowi Centralnemu partii i uczestnikom II Krajowej Konferencji PZPR hutnicy z kombinatu „Katowice”, hut „Jedność” w Siemianowicach, hut „Batory” i „Szczecin”. Zyczeniem i podziwem towarzyszą jednocześnie zapewnienia o nieszczęśliwym wypadku przy wykonaniu tegorocznych i przyszłych zadań społeczno-gospodarczych, dla pełnej realizacji tego, co postanowił II Krajowa Konferencja.

Telegramy, listy i meldunki napływają od załóg wszystkich niemieckich wznoszących w całym kraju wielkich inwestycji przemysłowych. Budowlani informują o swych osiągnięciach, o sukcesach w realizacji czynów produkcyjnych i społecznych oraz o zadaniami jakie stawiają sobie w tym roku, a które wiążą się z poprawą efektywności gospodarowania, lepszą jakością pracy. Piszą o tym m. in. budowniczowie i energetycy „Kozienice” oraz załogi stoczniowe z Gdańska i Szczecina.

Górnicy „Turowa” meldują, że w ub. r. uzyskali rekordowe, bo sięgające ponad 25 mln ton wydobyte węgiel brunatny, deklarują jednocześnie, że tegoroczne plany wykonają z nadwyżką.

Mode pokolenia Polski Ludowej, członkowie Związku Socjalistycznej Młodzieży Polskiej, studenci, harcerze, żołnierze Ludowego Wojska Polskiego — to również nadawcy wielu serdecznych i gorących podziwów dla II Krajowej Konferencji.

Nie sposób nie wspomnieć również o setkach listów i telegramów nadesłanych do II Krajowej Konferencji PZPR indywidualnie od obywateli Polski Ludowej, a także zbiorowych życzeń — od mieszkańców licznych miast, wsi, gmin, również i tu zawarta została aproba i uznanie społeczne dla działalności partii. (PAP)

Proces o szpiegostwo

(P) 9 bm. przed Sądem Warszawskiego Okręgu Wojskowego rozpoczęła się rozprawa Margarety i Herberta Preiss oskarżonych o szpiegostwo. (PAP)

§ Kronika sądowa

Proces o szpiegostwo

KRONIKA ZMIAN KADROWYCH

(P) Prezes Rady Ministrów na wniosek ministra finansów powołał mgr Jerzego Mikosiewicza na stanowisko podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów.

Jerzy Mikosiewicz urodził się w 1923 r. w Strakowicach k/Słupcy w rodzinie inteligentnej. Ukończył wyższe studia na Uniwersytecie Poznańskim i uzyskał dyplom magistra nauk ekonomicznych. W roku 1948 rozpoczął pracę zawodową w Narodowym Banku Polskim, przeszedł kolejne szczeble służbowe i został dyrektorem oddziału NBP w Słupcy. W okresie lat 1963-1973 pracował na stanowiskach kierowniczych w Komitecie Wojewódzkim SD w Poznaniu, a następnie w Centralnym Komitecie SD w Warszawie. W 1973 r. powołał do pracy zawodowej w Narodowym Banku Polskim w Warszawie na stanowisko zastępcy dyrektora Departamentu Rewizji. Obecnie jest wiceprezesem Zarządu Centralnego Związku Ramieników.

Jest członkiem Stronnictwa Demokratycznego.

Równocześnie prezes Rady Ministrów na wniosek ministra finansów odwołał mgr Jana Korczaka ze stanowiska podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów i powołał go na stanowisko wiceprzewodniczącego Banku Polskiego. (PAP)

PAP DONOSI W SKRÓCIE

Dyrektor Główny Komisji Badania Zbrodni Hitlerowskich w Polsce, Czesław Pilecki, który w rodzinie inteligentnej. Ukończył wyższe studia na Uniwersytecie Poznańskim i uzyskał dyplom magistra nauk ekonomicznych. W roku 1948 rozpoczął pracę zawodową w Narodowym Banku Polskim, przeszedł kolejne szczeble służbowe i został dyrektorem oddziału NBP w Słupcy. W okresie lat 1963-1973 pracował na stanowiskach kierowniczych w Komitecie Wojewódzkim SD w Poznaniu, a następnie w Centralnym Komitecie SD w Warszawie. W 1973 r. powołał do pracy zawodowej w Narodowym Banku Polskim w Warszawie na stanowisko zastępcy dyrektora Departamentu Rewizji. Obecnie jest wiceprezesem Zarządu Centralnego Związku Ramieników.

Wielokrotnie trudną operację techniczną mającą na celu przyspieszenie budowy statków przeprowadzono 9 bm. w Stoczni Szczecińskiej im. Adolfa Warskiego. W okresie kadubowym „Wulkan” dokonano przesunięcia potężnego bloku rufowego wielkości masowej m. in. „Walka Miodnych”. Przesunięcie bloku umożliwiło podjęcie budowy drugiego statku na tej samej pochylni.

W woj. tarnobrzeskim postanowili zwiększyć w br. sprzedaż produktów rolnych państwu. Rolnicza Spółdzielnia Produkcyjna im. Tysiąclecia Państwa Polskiego w Wismiole (woj. wałbrzyskie) zobowiązała się sprzedać na rynek o 69 ton mięsa więcej niż planowano.

W wielu jednostkach Ludowego Wojska Polskiego odbyły się 9 bm. uroczyste zebrania organizacyjne partyjnych i młodzieżowych, poświęcone problematyce obrad II Konferencji.

W pierwszym dniu konferencji wstąpiło do PZPR wielu nowych kandydatów. Ponad 100 osób otrzymało legitymacje partyjne w woj. tarnobrzeskim. W Biskupcu w woj. olsztyńskim legitymacje kandydatów wręczył 60 osobom, przede wszystkim młodym robotnikom, uczniakom PGR i rolnikom. Na spotkaniu produkcyjnych robotników i działaczy organizacji młodzieżowych w Jasle 208 młodych aktywistów otrzymało legitymacje kandydatów i członkowskie. (PAP)

Listy, telegramy, meldunki

(P) Na adres Komitetu Centralnego i do Prezydium II Krajowej Konferencji PZPR nadeszło od chwili rozpoczęcia obrad tysiące listów, telegramów i meldunków zawierających słowa gorących podziwów i serdecznych życzeń od ludzi pracy ze wszystkich środowisk zawodowych i regionów Polski.

Proste, szczerze, serdeczne słowa podziwów kierowane są oświadczenia do I sekretarza Komitetu Centralnego PZPR — od górników kopalni „Sosnowiec”, gdzie Edward Gierek jest członkiem organizacji partyjnej, a także od górników „Czerwonego Zagłębia”, kopalni „Pokoń”, „Sieradz”, „Owocnych” i „Wielkopolska”. Władysław Gierkowski, Komitetowi Centralnemu partii i uczestnikom II Krajowej Konferencji PZPR hutnicy z kombinatu „Katowice”, hut „Jedność” w Siemianowicach, hut „Batory” i „Szczecin”. Zyczeniem i podziwem towarzyszą jednocześnie zapewnienia o nieszczęśliwym wypadku przy wykonaniu tegorocznych i przyszłych zadań społeczno-gospodarczych, dla pełnej realizacji tego, co postanowił II Krajowa Konferencja.

Telegramy, listy i meldunki napływają od załóg wszystkich niemieckich wznoszących w całym kraju wielkich inwestycji przemysłowych. Budowlani informują o swych osiągnięciach, o sukcesach w realizacji czynów produkcyjnych i społecznych oraz o zadaniami jakie stawiają sobie w tym roku, a które wiążą się z poprawą efektywności gospodarowania, lepszą jakością pracy. Piszą o tym m. in. budowniczowie i energetycy „Kozienice” oraz załogi stoczniowe z Gdańska i Szczecina.

Górnicy „Turowa” meldują, że w ub. r. uzyskali rekordowe, bo sięgające ponad 25 mln ton wydobyte węgiel brunatny, deklarują jednocześnie, że tegoroczne plany wykonają z nadwyżką.

Mode pokolenia Polski Ludowej, członkowie Związku Socjalistycznej Młodzieży Polskiej, studenci, harcerze, żołnierze Ludowego Wojska Polskiego — to również nadawcy wielu serdecznych i gorących podziwów dla II Krajowej Konferencji.

Nie sposób nie wspomnieć również o setkach listów i telegramów nadesłanych do II Krajowej Konferencji PZPR indywidualnie od obywateli Polski Ludowej, a także zbiorowych życzeń — od mieszkańców licznych miast, wsi, gmin, również i tu zawarta została aproba i uznanie społeczne dla działalności partii. (PAP)

Proces o szpiegostwo

(P) 9 bm. przed Sądem Warszawskiego Okręgu Wojskowego rozpoczęła się rozprawa Margarety i Herberta Preiss oskarżonych o szpiegostwo. (PAP)

§ Kronika sądowa

Proces o szpiegostwo

II Krajowa Konferencja Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

„O konsekwentną realizację programu podnoszenia jakości pracy i warunków życia, o dalsze umocnienie przewodniej roli partii i pogłębienie moralno-politycznej jedności narodu”

— referat Biura Politycznego Komitetu Centralnego wygłoszony przez I sekretarza KC PZPR Edwarda Gierka

Szanowni towarzysze delegaci!

Od VII Zjazdu minęły dwa lata. Były to kolejne lata urzeczywistniania strategii społeczno-gospodarczej nakreślonej u progu obecnego dziesięciolecia. Życie potwierdziło słuszność tej strategii. Jej nadrzędnym celem jest troska o człowieka, o zaspokojenie jego potrzeb materialnych i duchowych. Strategia ta owocuje postępowym ekonomicznym, unowocześnieniem gospodarki, zwiększeniem społecznej wydajności pracy i stworzeniem trwałych podstaw dalszego rozwoju kraju. Jest to strategia budowy

rozwinętego społeczeństwa socjalistycznego, strategią wyższej jakości pracy i warunków życia narodu.

W wyniku konsekwentnej realizacji linii VI i VII Zjazdu naszej partii, dzięki ofiarnej pracy klasy robotniczej, rolników i inteligencji, Polska dźwignęła się na nowy, wyższy poziom rozwoju. Zapewniło to naszemu narodowi lepsze warunki życia, wyższy poziom spożycia i wzrost świadomości społecznych, większe możliwości zdobywania wiedzy, korzystania z dóbr kultury narodowej i światowej.

Ścisłe współdziałając z krajami wspólnoty socjalistycznej Polska polepszyła swą pozycję w międzynarodowym podziale pracy.

Tworzymy mocny fundament pod dalszy rozwój Polski

W okresie ostatnich dwóch lat uchwały VII Zjazdu były pomyślnie wykonywane. Potwierdziła się ich słuszność. Nie były to jednak lata łatwe. W urzeczywistnianiu celów i zadań społeczno-gospodarczych państwo nasze napotkało poważne przeszkody. Spowodowane były one głównie pogorszeniem się warunków rozwoju produkcji rolnej oraz niekorzystnym oddziaływaniem skutków recesji i dekonstrukcji w państwach kapitalistycznych na wymianę handlową. Niewystarczający był również postęp w efektywności gospodarowania. W wyniku pogorszenia się wewnętrznych i zewnętrznych czynników rozwoju nie udało się w latach 1976–1977 osiągnąć w pełni zamierzonego zwiększenia wytworzonego dochodu narodowego.

Na V i VI Plenum KC dokonaliśmy oceny nowych uwarunkowań rozwoju kraju oraz określiliśmy program przezwyciężenia trudności i osiągnięcia celów społecznych wytyczonych na VII Zjeździe. Jest to program niełatwy. Rozpoczęliśmy jego realizację, co przyniosło już w 1977 roku pierwsze pozytywne wyniki, ale uzyskanie pełnych efektów możliwe jest dopiero w dłuższym czasie. Słuszność tego programu potwierdziło IX Plenum.

Ofensywnie przezwyciężając trudności i dostosowując metody działania do zmieniających się warunków, pomyślnie zrealizowaliśmy podstawowe zadania społeczno-gospodarcze i utrzymaliśmy wysoką dynamikę rozwoju kraju. W latach 1976–1977 zapewniliśmy zatrudnienie dla wszystkich młodych ludzi osiągniętych wiek pracy zawodowej. Milion dwieście tysięcy Polaków po ukończeniu szkół podjęło pracę w gospodarce narodowej. Stworzone zostało ponad pół miliona nowych, dobrze wyposażonych technicznie stanowisk pracy.

W latach 1976–1977 osiągnięliśmy wysokie, wyższe niż to zakładano plan 5-letni, poziom i tempo wzrostu spożycia. Udział spożycia w dochodzie narodowym zwiększył się z 65,4 proc. do 67,2 proc. O blisko 26 proc. zwiększyły się dochody pieniężne ludności.

Duży postęp został osiągnięty w dziedzinie świadczeń społecznych, które zwiększyły się o ponad 36 procent.

W tempie szybszym niż w poprzednim pięcioletniu rozwijało się budownictwo mieszkaniowe. Do nowych mieszkań wprowadziło się ponad 550 tysięcy rodzin polskich. Są to przy tym mieszkania o większej powierzchni i lepszym wyposażeniu.

W okresie ostatnich dwóch lat szczególnie wiele wysiłku poświęciliśmy zwiększeniu produkcji towarów rynkowych i usług oraz poprawie zaopatrzenia i funkcjonowania rynku wewnętrznego. Wiele kosztów dostaw towarów z produkcji krajowej i z importu na rynek była w 1977 roku znacznie wyższa niż w 1975 roku.

Osiągnięty poziom realizacji celów społecznych jest rezultatem szybkiego wzrostu produkcji przemysłowej, która zwiększyła się o 20 procent. Dokonują się też pozytywne zmiany w jej strukturze. Szybciej niż produkcja ogółem wzrasta produkcja przeznaczona na rynek i na eksport. Natomiast globalna produkcja rolnictwa uległa zmniejszeniu o 3,5 procent. Wpłynęło to na obniżenie tempa wzrostu dochodu narodowego.

Nadal szybko rozwijał się i unowocześniał potencjał twórczy kraju. Uruchomiony został potężny kombinat metalurgiczny — huta „Katowice”. Podjęty w niej produkcję nowoczesne wielkie piece, sta-

lownie i walcownie. Zmodernizowano i rozbudowano Hute im. No-
wotki w Ostrowcu Świętokrzyskim,
hute w Zawierciu i szeregi wydzia-
łów w innych hutach. Oddana zo-
stała do eksploatacji huta miedzi
Głogów II. Modernizowano i roz-
budowywano górnictwo węgla ka-
miennego. Przekazano do użytku
wielkie cementownie w Strzelcach
Opolskich, Górażdżach, Ożarówie
oraz hute szkła okiennego w
Szczakowej. Zbudowano 11 dużych
zakładów mleczarskich i 5 elewa-
torów zbożowych. Uruchomiono
produkcję ważnych dla gospodarki
produktów chemicznych, takich
jak: biel tytanowa w Policach, ka-
prolaktam i melamina w Puławach.
Pówstało 35 nowych fabryk
domów, a dalszych 55 znajduje się
w budowie. Oddano do użytku za-
kłady produkcji nowoczesnych wy-
kładzin podłogowych w Zielonej
Górze, 4 fabryki mebli, nowe linie
technologiczne do produkcji sprzę-
tu gospodarstwa domowego we
wrocławskim „Polarze” i rzeszow-
skim „Zelmerze”. Uruchomiono du-
żą wytwórnię pasz w Kutnie.

Wiele dużych zadań inwestycyj-
nych o kluczowym znaczeniu znaj-
duje się w toku realizacji. Poko-
nując poważne trudności geologiczne,
dotarli do węgla górnicy Kopalni
Łęczna w nowo utworzonym
Lubelskim Zagłębiu Węglowym.
Powstał największy w Europie
kombinat paliwowo-energetyczny w
Belchatowie. W trakcie budowy
znajduje się ogromny kompleks
petrochemiczny Płock — Włocławek,
który zapewni zaspokojenie
potrzeb na tworzywa sztuczne, pół-
produkty do włókien syntetycznych
i kauczuków.

W szybkim tempie postępuje roz-
budowa i gruntowna modernizacja
kluczowej inwestycji bieżącego
pięcioletnia — fabryki ciągników
rolniczych w Ursusie — głównego
ogniwa szybko rozwijającego się
przemysłu maszyn rolniczych. Pow-
stał drugi wielki kombinat nawo-
zów mineralnych Police II. Roz-
poczęto budowę nowej wytwórni
antibiotyków w Tarchominie. Do-
chodzi do pełnej zdolności produk-
cyjnej Fabryka Samochodów Mało-
litrażowych.

Szybko rozwijały się nowe prze-
mysły i gałęzie produkcji. Powsta-
ło przetwórstwo miedzi i rozwinęła
się na wielką skalę produkcja ka-
bli energetycznych oraz komunika-
cyjnych.

Metallurgia zaczęła zaopatrywać
kraj w importowane dawniej blachy
trapezowe, niezbędne w nowo-
czesnej gospodarce, a zwłaszcza w
budownictwie.

Rozwinał się i unowocześniał
przemysł elektryczny. Jesteśmy
już liczącym się producentem ob-
wodów scalonych. Wznoszone są
zakłady produkcji telewizorów ko-
lorowych.

Została zorganizowana wielko-
seryjna produkcja silników elek-
trycznych. Powstał nowoczesny, z
powodzeniem podążający za świat-
owym, przemysł łożysk.

Równocześnie na wielką skalę
doskonalą się metody produkcji i
wprowadza się nowe technologie w
istniejących zakładach. Zwiększa
się liczba generacji wyrobów daja-
cych świadectwo nowoczesności na-
szego przemysłu.

Dokonaliśmy wielkiego wysiłku na
rzecz rozbudowy kolei, oddając do
użytku już blisko połowę nowej Cen-
tralnej Magistrali Kolejowej oraz
dokonując poważnego postępu w bu-
dowie magistrali odrzańskie i lini
hutyńsko-siarkowej. Szybko rozb-
dujemy nowe szlaki komunika-
cyjne i modernizujemy stare. Roz-
wija się transport samochodowy,

trwa rozbudowa portów, rozszerza
się sieć połączeń lotniczych.

Potencjał naszego kraju wzboga-
cił się o setki nowoczesnych obiek-
tów produkcyjnych, komunikacyj-
nych, komunalnych i socjalnych. Ty-
siące małych pacjentów znajdują po-
moc i leczenie w nowoczesnym
Centrum Zdrowia Dziecka. Rozpo-
częliśmy budowę Centrum Onkolo-
gicznego. Zamek Królewski już zdo-
bił stolicę i zaczyna służyć kulturze
narodowej. Obiekty te stanowią na-
bardziej znane, ale przecież nie je-
dyne świadectwo ofiarności i inicja-
tywy naszego społeczeństwa, pobu-
dzonej dynamiczną polityką lat sie-
demdziesiątych.

W żadnym dotychczasowym okre-
sie Polski Ludowej, jak zresztą nigdy
dotąd w historii, krajobraz na-
szego kraju nie zmieniał się tak
szybko. We wszystkich regionach
powstają nadal nowoczesne zakłady
przemysłowe, w każdej prawie wsi
wznoszone są nowe domy i obiekty
gospodarskie. Pięknieją nasze osie-
dla. Coraz skuteczniej chronimy i
kształtujemy naturalne środowisko
— utrwalamy piękno naszej ziemi
ojczystej.

Wszystko to kraj nasz zawdzięcza
wysiłkowi klasy robotniczej, rolni-
ków i inteligencji, budowniczych i
konstruktorów, inżynierów i nau-
kowców, ludzi pracy różnych zawo-
dów. Bez tego wysiłku nie byłoby
warunków do obecnie już uzyska-
nego postępu i przyszłego rozwoju.
Kojarsze zadania teraźniejsze z ce-
lami przyszłości, tworzymy mocny
fundament pod wolny od wielu o-
graniczeń, jakie dziś jeszcze są na-
szym udziałem, dalszy rozwój Pol-
ski.

Towarzysze delegaci!

W myśl uchwał VII Zjazdu wiele
uwagi poświęciliśmy efektywności
gospodarowania. Uzyskany został w
tym zakresie pewien postęp. Wyraża
się on zwłaszcza zwiększeniem u-
działu wydajności pracy we wzro-
ście produkcji. Nadal jednak istnieją
w tej dziedzinie ogromne rezerwy w
całym przemyśle, a zwłaszcza w bu-
downictwie.

Niewystarczające jest zmniejsze-
nie materiałochłonności i energo-
chłonności procesów wytwórczych.
Zbyt mała poprawa następuje w
dziedzinie jakości produkcji. Istnie-
jące zasoby nie zawsze jeszcze są
zadowalająco wykorzystane — mar-
notrawstwo czasu, materiałów i nie-
potrzebne koszty powodują, że uzy-
skujemy mniej towarów finalnych niż
byłoby to możliwe.

Zbyt mało uwagi przywiązuje się
wciąż do oszczędnego wykorzysty-
wania środków, do podejmowania
działań na rzecz zmniejszania koszt-
ów produkcji.

Pomimo bardzo szybkiego wzrostu
produkcji potrzeby społeczne wciąż
jeszcze przewyższają możliwości ich

zaspokajania. Jest to rezultat złożo-
nego oddziaływania szeregu przy-
czyn.

Jak chodzi o sytuację rynkową,
to mamy do czynienia wciąż jesz-
cze z niezadowalającym dostosowa-
niem struktury asortymentowej i ja-
kości towarów do potrzeb społecz-
nych. Zbyt mało produkujemy się jesz-
cze wielu poszukiwanych przez lud-
ność wyrobów. Równocześnie od 7
lat prowadzimy konsekwentnie pol-
itykę zwiększania płac i dochodów
ludności. Wyrównujemy pod tym
względem wieloletnie zaległości.
Zdaliśmy sobie sprawę, że ta ko-
rzystna i odpowiadająca dążeniom
ludzi pracy polityka będzie napoty-
kać przeszkody w postaci wzmo-
żonego nacisku na rynek. Mając to
na uwadze, rozwijaliśmy produkcję
rynkową. Nie mogliśmy jednak cał-
kowicie wyeliminować napięć, zwa-
szając na to, że obok przyczyn
objektywnych w postaci niedosta-
tecznej ilości określonych towarów,
napięcia te zastrzają czynniki na-
tury psychologicznej, wyrażające się
w podatności na plotkę i wzmo-
żonych wykupach.

Zaradziły tym trudnościom tym
szybciej, im mocniej zespolimy wy-
siłki władz i społeczeństwa, powia-
żemy racjonalną politykę gospodar-
czą z wysoką dyscypliną społeczną,
z obywatelską postawą, z rzetelnym
wykonywaniem zadań.

Przyspiesziliśmy znacznie rozwój
budownictwa mieszkaniowego. Rów-
nocześnie osiąganie wieku małżeń-
skiego przez najliczniejsze roczniki
wzrostu demograficznego spowodowało
ogromny wzrost zapotrzebowania na
mieszkania. Dalsze przyspieszenie
nie byłoby jednak możliwe wskutek
wyczerpywania się terenów uzbro-
jonych oraz wciąż jeszcze niewy-
starczającego potencjału produkcyj-
nego przedsiębiorstw budowlanych.
Dlatego też, pomimo wydawnego
zwiększenia budownictwa mieszka-
niowego, nie udało się nam skrócić
czasu oczekiwania na nowe miesz-
kania.

Polityka, którą prowadzimy od
siedmiu lat, świadomie pobudza po-
treby społeczne. Przyspieszenie za-
spokajania jednych potrzeb społecz-
nych potęguje inne. Na przykład
większy rozmach budownictwa mie-
szkaniowego zwiększa zapotrzebo-
wanie na meble i inny sprzęt do-
mowy. Jest to polityka trudna. Są-
dzimy jednakże, iż z punktu widze-
nia potrzeb społecznych jest ona je-
dynie słuszną. Z napięć, które się w
jej toku pojawiają, zdajemy sobie
sprawę i podejmujemy kroki, aby
je przezwyciężać ofensywnie, w
marszu naprzód. Taki jest sens uch-
wał VII Zjazdu naszej partii, w tym
też kierunek zmierzają wytyczne V,
VI i IX Plenum.

Komitet Centralny powołał w lis-
topadzie 1976 roku pięć zespołów
partyjno-rządowych dla dokonania
wszechstronnej oceny problemów o

szczególnym znaczeniu dla rozwoju
kraju. Wnioski z działalności zesp-
łów zostały zawarte w przekaza-
nych towarzyszom delegatom spra-
wozdaniach. Dorobek ich pracy w
niemalże części wykorzystaliśmy
na bieżąco. Wiele wniosków zostało
już zrealizowanych, inne podejmiemy
obecnie. Wszystkim, którzy uc-
czestniczyli w pracach zespołów,
wyrażam z tego miejsca w imieniu
Komitetu Centralnego słowa uzna-
nia i serdecznego podziękowania.

W przygotowaniach dzisiejszej
konferencji wykorzystaliśmy bogaty
plon pracy szerokiego aktywu par-
tyjnego i gospodarczego, wykonanej
przed IX Plenum KC. Sumujemy
także dorobek kampanii sprawoz-
dawczo-wyborczej, zebrań podsta-
wowych organizacji partyjnych. Nie-
zwykle cenny jest wkład konferen-
cji samorządu robotniczego, które

omówiły wyniki 1977 roku i wy-
powiedziały się w sprawie planu
na 1978 rok, ujawniając wiele re-
zerw i wysuwając liczne inicja-
tywy.

Jesteśmy wdzięczni członkom na-
szej partii i bezpartyjnym ludziom
pracy, załogom zakładów produk-
cyjnych, zespołom pracowniczym
instytucji państwowych, gospodar-
czych i społecznych, rolnikom, wszy-
stkim, których myśl i troska gos-
podarska, których rzetelny wysiłek
przyczyniają się do realizacji
uchwał VII Zjazdu, do rozwoju
naszej ojczyzny.

W pracach naszej II Krajowej
Konferencji partyjnej znajdzie wła-
ściwe odzwierciedlenie dorobek i
doświadczenie polskiej klasy ro-
botniczej, rolników i inteligencji,
stana się one dobrą podstawą wsp-
ólnych ustaleń i wspólnego działania.

Wzrost płac i realnych dochodów ludności — w centrum polityki społecznej partii

Towarzysze delegaci!

Dotychczasowe wyniki rozwoju
wskazują, że istnieją możliwości,
aby w ciągu pozostałych trzech lat
zrealizować podstawowe założenia
społeczno-gospodarcze określone na
VII Zjeździe. W centrum polityki
społecznej partii znajdować się b-
dzie wzrost płac realnych oraz rea-
lnych dochodów ludności. Niemal-
że trzeba będzie wysiłków i starań,
aby osiągnąć w trudniejszych waru-
nkach poziom ich wzrostu założony
na rok 1980.

W polityce płacowej bardziej
konsekwentnie należy wiązać
wzrost wynagrodzeń ze wzrostem
wydajności pracy, poprawą jej e-
fektywności i jakości. Stanowi to
podstawowy warunek postępu ek-
onomicznego i podnoszenia poziomu
życia, skutecznego równoważenia
dochodów pieniężnych ludności z
dostawami towarów i usług. Prze-
strzegamy zasady uzależniania wy-
sokości płacy od ilości i jakości
pracy to podstawowy obowiązek
administracji państwowej i gos-
podarczej.

Zgodnie z ustaleniami VII Zjazdu
kształtujemy politykę płac tak, aby
coraz lepiej odpowiadała ona inte-
resom wszystkich grup zatrudnio-
nych, zarówno w produkcji mate-
rialnej, jak też w innych działach
gospodarki i życia społecznego. Z
tych względów istotne znaczenie
ma zmniejszenie rozpiętości pomię-
dzy płacą najniższą i przeciętną.
W roku ubiegłym podwyższono pł-
cę minimalną o 200 złotych. Pro-
ponujemy, aby Krajowa Konferencja
partyjna zaleciła dokonać w maju
roku bieżącego kolejnej podwyżki
płacy minimalnej o 200 złotych. Po-
litykę tę będziemy w następnych
latach kontynuować.

Konsekwentnie realizujemy na-
kreślony przez VII Zjazd program
rozwwoju świadczeń społecznych. Już
obecnie można odnotować poważne
jego zaawansowanie.

Zapoczątkowane zostało podwyż-
szanie rent i emerytur w myśl za-
łożeń, że w roku 1981 najniższa
emerytura wyniesie 2000 zło-
tych. Podwyższona została granica
zarobków z tytułu pracy nie po-
wodująca zawieszenia emerytury i
rent. Wszędzie w życie nowy system
ubezpieczenia społecznego rzemieś-
lników. Utworzony został państwo-
wy fundusz kombatanów i byłych
więźniów hitlerowskich obozów
koncentracyjnych, z którego finan-
sowane są świadczenia dla uczest-
ników walki wyzwoleniec. Szacu-
jemy, że wypłaty z tego funduszu
przekroczą w latach 1976–1980
28 mld zł.

Historyczne wręcz znaczenie ma
wprowadzenie, obok innych świad-
czeń, systemu emerytalny dla rolni-
ków i ich rodzin, harmonijnie
kojarzący racje społeczne i gos-
podarcze.

Realizacja tych reform wnosi ja-
kościowe zmiany do systemu świad-
czeń społecznych, ale też wymaga
olbrzymich środków finansowych i
materialnych. Nie uważamy jednak,
że już wszystko w tej dziedzinie
zostało zrobione. W miarę wypra-
cowania środków będziemy system-
nie poszerzać. Dążyć będziemy
zwłaszcza do dalszej poprawy po-
ziomu życia emerytów i rencistów.
Widzimy m. in. potrzebę stopnio-
wego zwiększania pomocy emery-
tom i rencistom mającym na swoim
utrzymaniu małżonka. Proponuje,
aby nasza Konferencja zaleciła pod-

jęcie prac nad przygotowaniem od-
powiednich rozwiązań w tym za-
kresie.

Znamionną cechą naszej huma-
nistycznej polityki jest wynikająca
z troski o przyszłość narodu dba-
łość o sprawy rodziny, o jej umoc-
nienie i pomyślność. Tym kierowaliśmy się, rozszerzając uprawnie-
nia kobiety — matki, zwłaszcza
pracującej zawodowo, między in-
nymi wprowadzając prawo do trzy-
letniego bezpłatnego urlopu. Z roku
na rok rośnie liczba kobiet wyko-
rzystujących to uprawnienie. Była-
by ona wyższa, gdyby można było
kobietom tym przyznać odpowiedni
opiekunkę zasiłek finansowy. Wy-
maga to jednak poważnych nakła-
dów i może być realizowane jedy-
nie stopniowo. Sądzę, że w zale-
żności od wyników gospodarczych
można będzie w bieżącym pięcio-
leciu zapoczątkować rozwiązywanie
również tego problemu.

Państwo nasze będzie nadal roz-
szerzać sieć żłobków i przedszkoli.
Będziemy również wzbogacać formy
i zakres pomocy dla rodzin wielo-
dzietnych i młodych małżeństw.

W polityce społecznej partia przy-
wiązuje wielkie znaczenie do popra-
wy stanu zdrowotności. Na lata
1976–1980 założony został wzrost na-
kładów na zdrowie i opiekę społecz-
ną o prawie 60 proc. w stosunku do
poprzedniego pięcioletnia. Coraz wię-
kszą rolę w tych nakładach odgry-
wają środki Narodowego Funduszu
Ochrony Zdrowia, kierowane głów-
nie na budowę, modernizację i wy-
posażenie szpitali oraz innych obiek-
tów służby zdrowia w regionach,
które wymagają poprawy opieki
zdrowotnej. Niestety, dotychczasowa
realizacja przyjętego w tej dzied-
zinie programu opóźnia się. Dlatego
też obowiązkiem władz adminis-
tracyjnych i gospodarczych jest trakto-
wanie rozbudowy obiektów ochrony
zdrowia jako zadania o wielkiej wa-
żności społecznej oraz efektywne wyko-
rzystanie przeznaczonych na ten cel
środków. Polecamy ten problem
szczególnemu zainteresowaniu in-
stancji partyjnych oraz całej admini-
stracji.

W realizacji programu społeczno-
gospodarczego rozwoju kraju duże
znaczenie przywiązujemy do ochro-
ny człowieka w środowisku pracy.
Uczynione zostało wiele w tej dzie-
dzinie. W roku 1977 ze środków pań-
stwowych na bezpieczeństwo i hie-
gienę pracy oraz poprawę warunków
socjalnych w zakładach pracy wy-
datkowano ok. 60 mld zł. Nie zdoła-
liśmy jednak wyeliminować wszyst-
kich źródeł wypadków i chorób za-
wodowych. Sprawę tę należy mieć
na uwadze przy wprowadzaniu no-
wych technik i technologii wytwa-
rzania, przy modernizacji zakładów
pracy. Należy położyć szczególny na-
ciśk na ochronę przed skażeniami to-
kycznymi, uszkodzeniami słuchu,
pyłami oraz chorobami wibracyj-
nymi. Wymaga to także odpowied-
nych prac zaplecza naukowo-tech-
nicznego i rozwoju produkcji środ-
ków ochronnych.

W ostatnich latach dokonana zo-
stała istotna rozbudowa i moderni-
zacja bazy wypoczynkowej, co po-
zwoliło na znaczne zwiększenie lic-
by osób korzystających z różnych
form wypoczynku. Obecnie na czo-
ło wysuwa się efektywne i społecz-
nie sprawiedliwe gospodarowanie tą

II Krajowa Konferencja Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Referat Biura Politycznego Komitetu Centralnego wygłoszony przez I sekretarza KC PZPR Edwarda Gierka

Dalszy
ciąg ze str.

3

bazą. Jest to ważne zadanie związków zawodowych.

Istotnym czynnikiem wpływającym na warunki życia jest wymiar czasu pracy. Zgodnie z postanowieniami VI Zjazdu partii od 1972 roku następuje stopniowe jego zmniejszanie przez wprowadzanie dodatkowych dni wolnych, rozszerzanie 4-brygadowego systemu pracy, skracanie także czasu pracy na tych stanowiskach, na których występuje znaczne zagrożenie dla zdrowia.

Uważamy, że proces stopniowego skracania czasu pracy powinien być kontynuowany. Konkretne rozwiązania powinny uwzględniać wymogi procesów produkcyjnych w poszczególnych branżach, a także konieczność optymalnego wykorzystania środków produkcji i racjonalnej organizacji transportu. Skracanie czasu pracy w każdym przypadku uzależniać należy od dalszego wzrostu wydajności i dyscypliny pracy. Proponuję, aby nasza konferencja zaleciła rządowi opracowanie kompleksowego i długofalowego planu dalszego skracania czasu pracy.

Spółeczna polityka naszej partii, przynosząc odczuwalną poprawę obecnym warunków życia najszerzszym rzesz ludzi pracy i ich

rodzin ma równocześnie ogromne znaczenie dla przyszłości, dla rozwoju narodu polskiego. W okresie władzy ludowej nastąpiło jego wielkie biologiczne odrodzenie. W ciągu minionych trzech dziesięcioleci ludność Polski wzrosła o prawie 12 milionów. Jest nas obecnie blisko 35 milionów. Narod nasz jest młody — przeszło połowa ludności ma poniżej 28 lat. Młode pokolenie powojennego wzrostu demograficznego jest najliczniejszym, najlepiej odżywionym i najbardziej dorodnym, najbardziej wykształconym i wykwalifikowanym pokoleniem w całych dziejach naszego narodu.

Jednocześnie dzięki zasadniczej poprawie warunków żywienia i w ogóle warunków życia i pracy, dzięki likwidacji wielu dawnych masowych chorób oraz powszechnej opiece lekarskiej średnia długość życia wzrosła w Polsce w ciągu ostatnich trzech dekad o około 10 lat.

Rosnąca obecnie liczba zawieranych małżeństw, która przekracza 300 tys. rocznie, oraz ponowne zwiększenie przyrostu naturalnego ludności stanowią dobrą prognozę dalszego rozwoju naszego narodu. Staramy się tworzyć po temu coraz lepsze warunki, ma to bowiem decydujące znaczenie dla pomyślnej przyszłości naszego narodu i naszej ojczyzny.

ogni terenowej administracji państwowej i gospodarczej. Jest to tym bardziej niezbędne, że ostatnie lata w rolnictwie były niepomyślne.

Korzystając ze zwiększonej pomocy paszowej należy nadal kontynuować wysiłki dla pełnej odbudowy pogłowia zwierząt i zapewnienia rozwoju hodowli w latach następnych bieżącego pięcioletnia. Szczegółowej uwagi wymaga przyspieszenie rozwoju hodowli bydła.

Z myślą o zapewnieniu trwałej podstawy rozwoju produkcji zwierzęcej należy intensyfikować produkcję roślinną, zwiększać zasoby pasz własnych w gospodarstwach rolnych i polepszać ich wykorzystanie.

Rok 1978 i lata najbliższe powinny być okresem dalszego postępu w optymalnym wykorzystaniu gruntów rolniczych. Chodzi o pełne i racjonalne zagospodarowanie oraz intensywne wykorzystanie ziemi w każdej wsi. Zwiększyć należy starania o podnoszenie żyzności gleb i zdecydowanie przeciwstawiać się zabieraniu dobrej ziemi pod zabudowę. Niezbędne będzie dalsze wzmocnienie kontroli w tej dziedzinie. Popierać należy także inicjatywy zakładów pracy, które biorą udział w zagospodarowaniu ziemi i organizują tucz przyzakładową oraz inną produkcję rolną.

Podstawową zasadą stabilnej i integralnie związanej z całą strategią rozwojową polityki rolniej, prowadzonej wspólnie ze Zjednoczonym Stronnictwem Ludowym, jest tworzenie dogodnych warunków rozwoju produkcji we wszystkich sektorach rolnictwa. Dbamy o opłacalność produkcji rolniej, zapewniamy wzrost dostaw środków produkcji, rozszerzamy pomoc materialną i kredytową dla gospodarstw rolnych. Ta polityka cieszy się zaufaniem i poparciem wsi polskiej. Jesteśmy przekonani, że odpowiednią milionów rolników na doniosłe decyzje w sprawie rent i emerytur będzie lepsza realizacja zadań i wzrost produkcji rolniej.

Dużą wagę przywiązujemy do rozwoju specjalizacji i kooperacji w rolnictwie. Jest to szczególnie korzystna dla wsi i dla społeczeństwa forma rozwoju produkcji w gospodarstwach indywidualnych. Zapewniamy wzrost towarowości i dostaw produktów rolnych na rynek, umacniamy więź chłopów z planową gospodarką państwa. Dlatego jeszcze większą opieką należy otaczać indywidualne gospodarstwa specjalistyczne, dążyć do upowszechniania tej formy gospodarowania. Należy rozwijać działania w kierunku rozszerzania specjalizacji i kooperacji, wspierać ją kredytami i dostawami środków produkcji, umożliwiać indywidualnym gospodarstwom specjalistycznym powiększanie ich arealów. Równocześnie nie wolno zaniedbywać wielkich rezerw produkcyjnych, istniejących w pozostałych gospodarstwach, w tym także mniejszych.

Każdy rolnik ma dziś jasne perspektywy, korzysta z szeroko rozwiniętej pomocy i zabezpieczenia socjalnego. Rolnictwo i praca na roli uzyskały wysoką społeczną rangę. Staje się to dla coraz większej części rolników zachętą do podejmowania nowych inicjatyw produkcyjnych. Radzi jesteśmy, że coraz więcej młodych świadomości wybiera zawód rolnika. Trzeba jej zapewnić pomoc i opiekę. Konsekwentnie należy rozwijać szkolnictwo rolnicze wszystkich typów.

Rosnącą rolę w naszym rolnictwie i w życiu wsi odgrywa spól-

dzielcze i państwowe gospodarstwa rolne, które wnoszą coraz większy wkład w wyżywienie narodu. Stwarzamy tym gospodarstwom pomyślne warunki działania i liczymy na ich dalszy, wszechstronny rozwój. Oczekujemy od nich stałego zwiększania produkcji rolniej poprzez efektywniejsze wykorzystanie ziemi, budynków, maszyn, nawozów i pasz. Każda inicjatywa pracowników państwowych gospodarstw rolnych i spółdzielców w tym względzie zasługuje na uwagę i poparcie. Dalszego rozszerzenia wymaga kooperacja produkcyjna gospodarstw współpracujących z indywidualnymi. Niezbędne jest zwiększenie roli sektora socjalistycznego w krzewieniu postępu w całym rolnictwie.

Koncentrując uwagę na aktualnych zadaniach rolnictwa, równocześnie tworzymy warunki do jeszcze bardziej intensywnego unowocześniania naszej gospodarki żywnościowej w przyszłości. Lata najbliższe stanowią ważny okres w budowie nowoczesnej bazy materialno-technicznej całego polskiego rolnictwa. Kontynuowana będzie rozbudowa przemysłów zaopatrujących rolnictwo w środki produkcji, a szczególnie ciągniki, kombajny oraz inne maszyny i urządzenia. Kontynuować też będziemy rozbudowę przemysłu nawozów mineralnych, których niedostatek poważnie hamuje wzrost plonów. Szczególną uwagę koncentrujemy na rozwoju produkcji poszukiwanych przez rolników wieloskładnikowych nawozów sztucznych. Dlatego właśnie podjęliśmy budowę kombinatu nawozowego Pollice II. W drodze modernizacji mamy zamiar zwiększyć możliwości produkcyjne również pozostałych zakładów przemysłu nawozowego.

Rozbudowywany będzie nadal intensywnie przemysł rolnospożywczy, a zwłaszcza zbożowo-paszowy, drobiarski, mleczarski, cukrowniczy i owocowo-warzywny z zapleczem chłodniczym.

Równocześnie niezbędne jest organizowanie lokalnych form przetwórstwa produktów rolnych w gminach. Utrzymane zostaną wysokie nakłady na inwestycje rolne, a przede wszystkim na budownictwo inwentarskie, melioracje i zaopatrzenie wsi w wodę. Wiele uwagi należy poświęcić rozwojowi usług produkcyjnych na wsi. Doskonale trzeba pracować rolniczych w tym zakresie i usprawniać obsługę wsi.

W dziedzinie kółek rolniczych nastąpił w ostatnim okresie znaczny postęp. Zwiększył się zakres usług, wzrosła aktywność społeczno-produkcyjna członków tej masowej organizacji chłopskiej. Jednakże zapotrzebowanie wsi i rolnictwa na efektywną pomoc ze strony kółek rolniczych i ich jednostek gospodarczych szybko rośnie i stale będzie się zwiększać. Stąd konieczność powiększenia majątku kółek i większej troski o jego lepsze wykorzystanie, konieczność rozszerzenia usług, podniesienia ich jakości i terminowości.

Jedynie tworząc warunki szybszego przezwyciężania zacofania technicznego naszego rolnictwa i unowocześniania je, możemy skutecznie rozwiązywać zarówno bieżące, jak i perspektywiczne problemy gospodarki żywnościowej. Dobrze wywiązywanie się ze swych zobowiązań wobec rolnictwa w dziedzinie dostaw środków produkcji powinno być traktowane przez wszystkie zakłady i instytucje jako zadanie szczególnie ważne, mające zasadnicze znaczenie dla rozwoju kraju.

Budownictwo mieszkaniowe — problem społeczny szczególnej wagi

Towarzysze delegaci!

Problemem społecznym szczególnej wagi jest budownictwo mieszkaniowe. Taką też rangę nadajemy temu problemowi w praktyce. W latach 1976—1980 należy zbudować łącznie z zadaniami dodatkowymi 1,575 tys. nowych mieszkań. Aktualny stan zaawansowania tego programu wskazuje na konieczność dalszego, poważnego wzmocnienia wysiłków, aby wykonać planowe zadanie.

Biorąc to pod uwagę, zgodnie z postanowieniami IX Plenum KC, w 1977 r. zwiększyliśmy dodatkowo nakłady na budownictwo mieszkaniowe o prawie 10 mld złotych. Plan na rok bieżący powiększa te nakłady w stosunku do założeń planu pięcioletniego o dalsze 14 mld złotych. Zapewne w następnych latach obecnego pięcioletnia trzeba będzie również zwiększyć środki na potrzeby budownictwa mieszkaniowego. Konieczne przy tym będzie dalsze wzmocnienie przedsiębiorstw budownictwa ogólnego o część potencjału budownictwa przemysłowego. Potencjał ten powinien być w pierwszym rzędzie wykorzystywany do zbrojenia terenów, jak również budowy obiektów handlowych, usługowych i innych o dużej doniosłości społecznej.

Rosnące zadania budownictwa mieszkaniowego wymagają mobiliza-

cji wielu innych gałęzi gospodarki narodowej, a także zwiększonego zaangażowania całego społeczeństwa.

Ważną rolę do spełniania ma spółdzielczość mieszkaniowa. Posiada ona dobre tradycje i doświadczenia. Powinniśmy nadal popierać jej rozwój i doskonalić jej działalność.

Znaczące możliwości przyspieszenia budownictwa mieszkaniowego wiąże się bezpośrednio z poprawą efektywności pracy w budownictwie. Szczególnie wiele mają tu do zrobienia sami budowlani. Od nich przecież zależy wykorzystanie rezerw tkwiących w organizacji, w gospodarce materialowej, w przestrzeganiu dyscypliny wykonawstwa i norm jakościowych. Na VIII Plenum zwróciliśmy uwagę na konieczność zwiększenia dbałości o piękno naszych miast i osiedli, o narodowy charakter ich architektury. Wymaga to stosowania odpowiednich rozwiązań urbanistycznych i architektonicznych, zwłaszcza przy zabudowie śródmieść. Trzeba bardziej elastycznie dopasowywać technologię budownictwa do potrzeb i możliwości poszczególnych regionów kraju. Obok najpowszechniejszych metod budownictwa prefabrykowanego celowe jest znacznie szersze stosowanie innych technologii, pozwalających na lepsze wykorzystanie regionalnych zasobów materiałów budowlanych. Wiele województw może pochwalić się cennymi doświadczeniami w tej dziedzinie.

Istotne miejsce w realizacji programu budownictwa mieszkaniowego zajmuje budownictwo jednorodzinne.

Wychodząc naprzeciw zainteresowaniom społeczeństwa, państwo tworzy coraz korzystniejsze warunki kredytowe i materialne dla tej formy budownictwa.

O poprawę efektywności gospodarowania

Towarzysze delegaci!

VII Zjazd na czoło zadań gospodarczych wysunął poprawę efektywności gospodarowania. Przemawiając za tym wszystkie względy społeczne i ekonomiczne.

Najistotniejsze znaczenie dla wzrostu efektywności gospodarowania ma obecnie pełne wykorzystanie potencjału wytwórczego oraz wysokich kwalifikacji pracowniczych, racjonalne inwestowanie, polepszanie kooperacji, oraz oszczędne wykorzystanie paliw, energii, surowców i materiałów.

W bieżące pięcioletnie weszliśmy ze stosunkowo wysokim udziałem inwestycji w dochodzie narodowym. Obecnie, kiedy udział ten stopniowo zmniejszamy, chodzi o to, by sprawnie zakończyć rozpoczęte inwestycje i uzyskać z nich oczekiwane efekty produkcyjne. Mówiliśmy o tych sprawach na IX Plenum i narkreśliłmy kierunki działań niezbędne dla poprawy efektywności inwestowania. Pozostają one nadal w pełni aktualne.

Pragnę zatem poruszyć jedynie dwa zagadnienia. Po pierwsze, konieczność skutecznego przeciwdziałania wzrostowi kosztów inwestycji. Od postępu w tej dziedzinie zależeć będzie przyspieszenie rozwoju kompleksu żywnościowego i budownictwa mieszkaniowego oraz produkcji rynkowej i eksportowej.

Po drugie, istnieje pilna potrzeba zapewnienia skuteczniejszych preferencji dla inwestycji modernizacyjnych. Wynika to z wielkości posiadanej potencjału produkcyjnego oraz z koniecznością nadążania za światowym postępowaniem w technice i technologii wytwarzania. Dotychczasowy udział inwestycji modernizacyjnych w globalnych nakładach nie może nas zadowalać. Dlatego też niezbędne jest wprowadzenie rozwiązań systemowych, które spowodowałyby szybszy rozwój tego typu inwestycji. Wymaga to również rozbudowy krajowej produkcji nowoczesnych maszyn i urządzeń.

Celowe przeto będzie przygotowanie kompleksowego programu przyspieszenia procesów modernizacyjnych w naszej gospodarce. Wielką rolę ma tu do spełnienia krajowy potencjał naukowo-badawczy. W ostatnich latach wydatki na sferę badawczo-rozwojową wzrosły średnio rocznie o ok. 7,5 proc. Zatrudnienie w tej dziedzinie wynosi około 300 tys. osób. Jest to zatem potencjał o wielkich możliwościach szybkiego zwiększenia wkładu rodzimej myśli naukowo-technicznej w rozwiązywanie problemów wynikających z potrzeb rozwoju społeczno-gospodarczego.

Dorobek nauki polskiej jest duży i cenny, zarówno w badaniach podstawowych, jak i stosowanych. W ubiegłych latach dokonaliśmy istotnego postępu w planowaniu prac badawczych i ich koordynacji z polityką gospodarczą. Uważamy jednak, że istnieje konieczność zwiększenia sprawności realizowania programów rządowych i problemów węzłowych oraz szybszego i bardziej efektywnego wdrażania do praktyki osiągnięć polskiej nauki i techniki.

Niezbędne jest zwłaszcza zwiększenie udziału krajowego potencjału naukowo-technicznego w tworzeniu nowych konstrukcji i rozwiązań technologicznych. Należy też znacznie rozszerzyć współpracę w tym zakresie ze Związkiem Radzieckim i innymi krajami RWPG.

Integralną częścią polityki naukowo-technicznej są zakupy licencyjne. Poprawę wymaga jednak efektywność wykorzystania licencji. Niezbędne jest zwłaszcza przyspieszenie zagospodarowania licencji, skracanie okresu wdrażania i osiągnięcia docelowych efektów produkcyjnych. Trzeba stworzyć w tym celu system odpowiednich zachęt materialnych.

Zadaniem o dużej wadze jest doskonalenie prac postlicencyjnych. Opracowanie na tej drodze nowych generacji wyrobów i nowych technologii produkcji powinno stanowić ważne zadanie zaplecza naukowo-technicznego przemysłu i biur konstruktorskich. Istotną pomoc przemysłowi w tej dziedzinie powinny okazać wyższe szkoły techniczne i placówki Polskiej Akademii Nauk.

Kluczowe znaczenie dla wzrostu efektywności ma obecnie doskonalenie systemu powiązań kooperacyjnych tak, aby zapewnić powszechne wywiązywanie się producentów z obowiązków w tym zakresie. Wymaga to właściwej organizacji produkcji, a także podniesienia rangi zobowiązań kooperacyjnych w ocenie wyników przedsiębiorstw. Potrzeby kooperacji powinny być też bardziej uwzględniane przy planowaniu inwestycji, należy lepiej wykorzysty-

Powinnością wojewódzkich władz partyjnych i administracyjnych jest otaczanie spraw budownictwa mieszkaniowego codzienną troską i zainteresowaniem.

wać krajowe zdolności produkcyjne do rozwijania produkcji kooperacyjnej w celu eliminowania nieuzasadnionego importu.

Poprawa efektywności gospodarowania wymaga też dalszej racjonalizacji wykorzystania zasobów pracy. Chodzi w pierwszym rzędzie o likwidację przerostów zatrudnienia oraz lepsze dostosowanie struktury zatrudnienia i kwalifikacji pracowników do zmieniających się potrzeb gospodarki narodowej i warunków jej rozwoju. Doskonalenia wymaga organizacja pracy, systemy normowania pracy i obsady stanowisk, stosownie do wzrostu technicznego uzbrojenia pracy. Trzeba skutecznie niż dotąd przeciwdziałać nieuzasadnionej fluktuacji kadr.

Niezbędne jest lepsze wykorzystanie wciąż jeszcze poważnych rezerw czasu pracy ludzi i maszyn. Zadanie to powinno stale znajdować się w polu uwagi konferencji samorządu robotniczego i dyrekcyj zakładów, kierownictw zjednoczeń i resortów.

Niezwykle ważnym czynnikiem szybkiego rozwoju kraju oraz poprawy efektywności jest racjonalne gospodarowanie paliwami i energią, surowcami i materiałami. Czynimy wiele dla rozwoju krajowej bazy paliwowo-energetycznej i surowcowej. Zapotrzebowanie gospodarki narodowej na energię i surowce szybko jednak wzrasta i pokrywamy je z coraz większymi trudnościami. Trudności te występują zwłaszcza w dziedzinie paliw i energii.

Dyktuje to z jednej strony konieczność zwiększenia wydobycia węgla kamiennego oraz szerszego wykorzystania zasobów węgla brunatnego do produkcji energii elektrycznej. Z drugiej strony niezbędne jest intensyfikowanie działań zmierzających do bardziej oszczędnego wykorzystywania wszystkich rodzajów paliw i energii. Chodzi zwłaszcza o podniesienie sprawności urządzeń wytwarzających i zużywających energię, o upowszechnianie energooszczędnych technologii, o zmniejszanie strat, o wysoką dyscyplinę w gospodarce paliwowej i energetycznej.

Fakt, że Polska ma duże zasoby węgla, nie może usprawiedliwiać rozrzuconego nim gospodarowania. Wysokie koszty rozbudowy oraz długi cykl inwestycyjny w przemyśle paliwowo-energetycznym, jak też wzrastające ceny importowanych paliw stwarzają konieczność opracowania w bieżącym roku ogólnonarodowego, kompleksowego programu rozwoju gospodarki paliwowo-energetycznej. Program ten powinien obejmować pozyskiwanie surowców energetycznych, rozwój energetyki i stopniowe przechodzenie do bardziej energooszczędnej struktury produkcji, a także kompleks przedsięwzięć techniczno-organizacyjnych na rzecz oszczędności paliw i energii we wszystkich dziedzinach. Należy używać należy pościelić gospodarowanie paliwami płynnymi, głównie importowanymi oraz gazem, a także pracować nad opanowaniem nowych źródeł energii.

Czynnikami warunkującym dalszy postęp w wykorzystaniu potencjału produkcyjnego jest obniżenie materiałochłonności produkcji, ukształtowanie nowoczesniejszej struktury produkcji, poprawa jakości, szersze stosowanie materiałochłonnych technologii i konstrukcji, poszukiwanie i wdrażanie nowych materiałów.

Istotne znaczenie w tej dziedzinie ma intensyfikacja działań na rzecz racjonalnego i uwzględniającego wymogi rachunku ekonomicznego zagospodarowania surowców wtórnych i odpadów.

Konieczne jest także doskonalenie systemu zaopatrzenia materiałowo-technicznego. Dyscyplina i terminowość w realizacji dostaw materiałowych decydują w poważnej mierze o rytmiczności procesów produkcyjnych i poziomie zapasów, a w ostatecznym rachunku o społecznych kosztach produkcji.

Podstawowym warunkiem prawidłowego funkcjonowania całej gospodarki narodowej jest sprawne działanie komunikacji i transportu. W ostatnich siedmiu latach przeznaczono na te cele zwiększone środki inwestycyjne. Powiększa się i unowocześnia park wagonów kolejowych i tabor samochodowy. Zmodernizowaliśmy wiele odcinków dróg i linii kolejowych, wzrósł potencjał techniczno-remontowy transportu.

Nadal jednak zdolności przewożowe nie nadążają za szybko rosnącymi potrzebami społeczno-gospodarczymi. Dlatego też będziemy konsekwentnie kontynuować program rozbudowy i unowocześniania całego systemu komunikacyjnego i transportu.

Dalszy
ciąg na str.

5

II Krajowa Konferencja Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Referat Biura Politycznego Komitetu Centralnego wygłoszony przez I sekretarza KC PZPR Edwarda Gierka

Dalszy
ciąg ze str.

4

towego łącznie z portami morskimi i rzeczynymi. Przed wszystkimi przewoźnikami i użytkownikami stawiamy jednocześnie zadanie racjonal-

zacji przewozów, podniesienia dyscypliny wykorzystania środków transportu, zdecydowanej poprawy organizacji przewozów oraz usprawnienia prac przeładunkowych. Poprawa wymaga także stan obsługi pasażerów, a zwłaszcza punktualność kursowania pociągów pasażerskich.

Zmniejszenie się — w porównaniu z obecną dekadą — przyrostu ludności w wieku produkcyjnym oraz szybki rozwój sfery usług powodują konieczność zmniejszenia pracochłonności produkcji. Toteż nakłady inwestycyjne na unowocześnienie i rozwój gospodarki w odpowiedniej części muszą być przeznaczone na jej modernizację. A to oznaczać będzie doskonalenie procesów produkcyjnych, ich organizacji, wdrażanie nowych, wydajnych technologii i stałą poprawę jakości produkcji. Modernizacja przemysłu powinna nierozdzielnie wiązać się z optymalizacją wykorzystania energii i paliw, surowców i materiałów. Kluczowe znaczenie w budowie siły gospodarczej naszego kraju mieć będzie przyspieszenie po roku 1980 rozwoju tych najbardziej nowoczesnych gałęzi i branż przemysłu, które są dziś głównymi nośnikami postępu naukowo-technicznego we współczesnym świecie.

Będziemy rozwijać i doskonalić potencjał produkcyjny oraz wzmocnić proekspansyjny charakter gospodarki i specjalizację w wybranych dziedzinach.

Obecny i przyszły rozwój Polski włączymy nierozdzielnie ze stałym postępowaniem w rozwoju społeczno-gospodarczym całej wspólnoty państw socjalistycznych, a przede wszystkim z braterską współpracą z wielkim Krajem Rad. Współpraca ta i radziecka pomoc techniczna stanowią jeden z głównych czynników szybkiej industrializacji Polski. Dziś symbolem wkładu ZSRR do budowy ekonomicznej siły naszego kraju jest huta „Katowice”. Korzyści płynące z tej współpracy widoczne są wszędzie, w każdej dziedzinie naszej gospodarki — poczynając od przemysłu stoczniowego czy lotniczego, aż do wyposażenia rolnictwa w cieżkie traktory i inne urządzenia. Radzieckie dostawy odgrywają decydującą rolę w naszym imporcie surowców. Równocześnie rynek radziecki jest głównym odbiorcą naszego eksportu maszyn, urządzeń i kompletnych obiektów przemysłowych.

Obecnie wchodzimy w coraz szersze, wzajemnie korzystne związki kooperacyjne z gospodarką radziecką. Stawia to naszymu przemysłowi nowe, wielkie szanse rozwojowe, otwiera przed nim możliwości przyspieszenia postępu naukowo-technicznego w wielu dziedzinach. Wytyczając plany dalszego rozwoju kraju, powinniśmy w jeszcze większym stopniu iść z zacieśnianiem współpracy ze Związkiem Radzieckim i innymi krajami RWPG. Jest to podstawowa przesłanka dalszego wzrostu gospodarczego potencjału Polski, zwiększenia jej siły i umacniania jej suwerenności.

Warunki do wzrostu eksportu i zaspokojenia potrzeb importowych naszej gospodarki tworzy realizacja długofalowych, kierunkowych programów współpracy gospodarczej RWPG. W perspektywie lat osiemdziesiątych pojawią się zasadniczo nowe możliwości kooperacji i specjalizacji oraz wielkoseryjnej, wysokoefektywnej produkcji przemysłowej.

Umacniamy patriotyczną jedność narodu

Szanowni towarzysze!

W polityce naszej partii, w całej jej działalności konsekwentnie kierujemy się dążeniem do umacniania patriotycznej jedności naszego narodu. Fundament tej jedności stanowi program rozwiązywania podstawowych problemów kraju, będący wynikiem historycznego doświadczenia narodu polskiego i wychodzący na spotkanie żywotnym potrzebom naszych czasów. Podstawą tego programu położone zostały w walce o wyzwolenie i odrodzenie Polski. Wspólnie z całym narodem wzbogacaliśmy go w miarę postępów osiągniętych w odbudowie kraju i w budownictwie socjalistycznym. U progu lat siedemdziesiątych, czerpiąc ze skarbcza naszych najlepszych tradycji, nadaliśmy naszemu programowi nowy kształt, podejmując bezprecedensowe zadania społeczno-gospodarcze.

Platforma polityki, którą wypracowaliśmy w Polsce Ludowej i w oparciu o którą zbudowaliśmy obecną pozycję naszego kraju, nie ma alternatywy. Jest to platforma ogólnonarodowa, nadrzędna w stosunku do istniejących lub mogących istnieć w naszym społeczeństwie różnic wynikających z położenia społecznego i zawodowego, z wykształcenia, tradycji środowiskowych, stosunku do religii. Odpowiada ona interesom Polski, potrzebom jej teraźniejszości i przyszłości.

Tę jedność narodu w kwestiach podstawowych, dotyczących perspektyw rozwojowych kraju, socjalistycznych zasad ustrojowych, socjalistycznych sojuszy i celów w polityce zagranicznej będziemy nadal ze wszelkich miar umacniać.

Polityka ta, służąca umacnianiu jedności narodu, sprzyjać będzie także kształtowaniu dobrych stosunków Państwa z Kościołem, stosunków, których treścią jest współdziałanie w realizacji wielkich celów narodowych i pomyślność Ludowej Rzeczypospolitej.

Nasz system polityczny, oparty na zasadach socjalistycznej demokracji, odpowiada potrzebom spo-

Będziemy nadal poświęcać wielką uwagę krajowej bazie surowcowej, optymalnemu zagospodarowaniu własnych surowców i materiałów. Rozwijając będziemy zwłaszcza bazę paliwowo-energetyczną w oparciu o węgiel kamienny i brunatny. Jednocześnie tempo nabiorą prace naukowo-badawcze i techniczne nad szerszym wykorzystaniem tego wielkiego naszego bogactwa, przede wszystkim prace nad gazyfikacją węgla i rozwojem karbochemii.

Rozszerzać będziemy chemizację i elektryzację gospodarki. Pomoże to skuteczniej rozwiązywać problemy surowcowe, przyspieszy wzrost wydajności pracy oraz automatyzację procesów produkcyjnych, a także usprawni zarządzanie gospodarką narodową.

Zasadniczym warunkiem sprawnego funkcjonowania gospodarki jest dalszy postęp w rozwiązywaniu problemów transportowych kraju. Chodzi w pierwszym rzędzie o rozwój elektryfikacji i unowocześnienie główne go układu sieci kolejowej, o rozbudowę dróg szybkiego ruchu, floty morskiej, portów, komunikacji pasażerskiej i lotnictwa, a także szerszą automatyzację łączności.

Realizować będziemy kompleksowy program ochrony środowiska naturalnego. Mamy w polu widzenia przede wszystkim ochronę użytków rolnych i lasów oraz rozwój produkcji urządzeń umożliwiających zapobieganie zanieczyszczeniu wód, powietrza i ziemi. Będziemy doskonalić przestrzenne zagospodarowanie kraju, skutecznie chronić tereny turystyczne, rezerwy przyrody i podmiejskie tereny rekreacyjne.

Warunkiem wcielenia w życie tych wszystkich zamierzeń jest lepsze wykorzystanie osiągnięć nauki i techniki dla postępu technicznego i gospodarczego. Dlatego będziemy popierać rozwój badań, powiększać nakłady na naukę i kształcenie kadr oraz doskonalić mechanizmy przenoszenia osiągnięć nauki do praktyki.

Słuszność i dalekowszroczność polityki naszej partii polega na tym właśnie, że łączy ona rozwiązywanie aktualnych problemów z myślą o przyszłości narodu i ojczyzny. Nakreśliliśmy w minionych latach długofalowe programy wyżywienia narodu, budownictwa mieszkaniowego, rozwoju bazy surowcowo-energetycznej, przestrzennego zagospodarowania kraju, doskonalenia systemu edukacji narodowej. Wraz z długofalowymi zamierzeniami dotyczącymi wielu pozostałych ważnych działań gospodarki narodowej tworzą one podstawę spójnego, perspektywicznego programu rozwoju Polski. Każdy rok stanowi ważny etap jego realizacji, przynosi postęp w budowie rozwinętego społeczeństwa socjalistycznego, w budowie siły i zasobności naszej ojczyzny.

Już dziś trzeba tworzyć warunki rozwoju w nadchodzącym dziesięcioleciu, pracować z myślą o jutrze. To stanowi miarę wspólnej odpowiedzialności za Polskę — naszego i przyszłych pokoleń.

Jeździć. Doskonalimy go i umacniać.

Owoenie rozwoju się współpracą naszej partii ze Zjednoczonym Stronnictwem Ludowym i Stronnictwem Demokratycznym. Stanowi ona trwałą i ważną cechę życia politycznego w naszym kraju. Wyrażamy wysokie uznanie dla wkładu sojuszników stronnictw do kształtowania i realizacji polityki naszego państwa.

Działalność Frontu Jedności Narodu wraz z rozwojem samorządów społecznych obejmuje swoim zasięgiem wciąż nowe dziedziny życia, coraz szersze kręgi patriotów, którym droga jest ojczyzna i jej rozwój. Widzimy w tym prawidłowość rozwoju socjalistycznego społeczeństwa.

Partia nasza wysoko ceni poparcie bezpartyjnych dla swej polityki, ich obywatelską patriotyczną postawę wobec państwa ludowego. Strategia społeczno-gospodarcza lat siedemdziesiątych wyzwała inicjatywę i aktywność, stworzyła warunki dla coraz szerszego udziału bezpartyjnych w życiu politycznym i społecznym, w pracy państwowej i społecznej, w organach władzy i zarządzania gospodarką na wszystkich szczeblach.

W centrum uwagi naszej partii stale znajdują się sprawy rozwoju i pogłębiania demokracji socjalistycznej oraz doskonalenia naszego państwa. Idziemy w tej dziedzinie szlakiem drogi. Rozszerzamy uczestnictwo ludzi pracy w życiu politycznym i gospodarczym, krzewimy myślenie w kategoriach państwowych, umacniając poczucie dyscypliny i obywatelskiej odpowiedzialności.

W coraz większej skali — i jak sądzę, z coraz lepszymi rezultatami — stosujemy metodę konsultacji. Dla wielu ważnych spraw społecznych i gospodarczych dzięki konsultacjom znaleźliśmy lepsze rozwiązania. Nie ma takich problemów, o których nie moglibyśmy w naszej partii i w społeczeństwie dyskutować. Powinniśmy metodę konsultacji nadal doskonalić i utrzymywać, śmiejąc pytać ludzi o zdanie w sprawach ogólnonarodowych i lokalnych.

wych i — co nie mniej ważne — w sprawach lokalnych.

Nasz system polityczny zapewnia wszystkim ludziom pracy pełnię praw ekonomicznych, socjalnych i politycznych, a jednocześnie gwarantuje realne możliwości korzystania z tych praw. Realizując powszechnie prawo do pracy, wykształcenia, ochrony zdrowotnej, zabezpieczenia na starość i mieszkania, otaczając opieką rodzinę i macierzyństwo, nasz system społeczno-ekonomiczny stwarza warunki równego startu i równości praw, harmonijnie łączy potrzeby wszechstronnego rozwoju jednostki z dążeniami i interesami społeczeństwa. Celem naszej polityki jest coraz wszechstronniejsza realizacja praw ludzi pracy.

Z inicjatywy Klubu Poselskiego naszej partii w ubiegłym roku zostały podjęte kroki w kierunku dalszej aktywizacji Sejmu PRL w wypełnianiu jego konstytucyjnych funkcji. Ustalono w tym zakresie postanowienia są systematycznie wprowadzane w życie.

Stale doskonalimy też pracę rządu PRL, który coraz skuteczniej steruje działalnością władz państwowych i rozwojem gospodarki realizując linię partii i ustalenia jej centralnych instancji.

Umacniamy naszą ludową praworządność, doskonalimy system prawny. Prawidłowo — w interesie państwa i obywateli — działają organa sądownictwa i wymiaru sprawiedliwości.

W sferze demokracji socjalistycznej na czoło wysuwają się obecnie trzy zadania, a mianowicie: dalsze umocnienie samorządności, podnoszenie poziomu pracy rad narodowych i ukształtowanie spójnego i skutecznego systemu kontroli społecznej.

Samorząd społeczny stanowi ważną cechę socjalistycznych stosunków w naszym kraju. Po powołaniu samorządów mieszkańców wszystkie dziedziny życia społecznego znajdują się w zasięgu samorządu. Będziemy nadal umacniać samorządność, zarówno w życiu gospodarczym, jak i społecznym, popierać rozwój spółdzielczości, organizacji społecznych, stowarzyszeń naukowych, zawodowych, kulturalnych i regionalnych.

Kluczowym jednakże ogniwem jest samorząd robotniczy. Wynika to z pozycji klasy robotniczej w socjalistycznym społeczeństwie. Jest ona jego czołową siłą, jej idee i dążenia społeczne są źródłem socjalistycznych przeobrażeń ustrojowych. Klasa

robotnicza odgrywa decydującą rolę w produkcji, w tworzeniu dochodu narodowego. W sojuszu z chłopami i inteligencją tworzy podstawę ludowego państwa. W klasie robotniczej, a przede wszystkim w jej wielkoprzemysłowych oddziałach, polityka naszej partii i ideologia socjalistyczna znajdują główne oparcie, stąd promieniują na całe społeczeństwo.

Dlatego przywiązujemy wielką wagę do doskonalenia funkcji samorządu robotniczego w praktycznym działaniu. Widzimy zwłaszcza potrzebę zwiększenia roli KSR-ów w opracowywaniu i realizacji programów rozwoju przedsiębiorstw. Samorząd robotniczy winien współuczestniczyć w programowaniu i wcielaniu w życie wszystkich przedsięwzięć na rzecz wzrostu efektywności, podnoszenia jakości produkcji, usprawniania organizacji pracy, prawidłowego stosowania systemów wynagrodzeń, podnoszenia kwalifikacji załóg i poprawy dyscypliny pracy.

Odwoływanie się do doświadczeń i aktywności klasy robotniczej może w istotny sposób zapobiegać powstawaniu negatywnych zjawisk w funkcjonowaniu gospodarki i przeciwdziałać partykularnym postawom. Ważną zatem funkcją samorządu robotniczego powinno stać się upowszechnianie dobrych tradycji klasy robotniczej, umacnianie więzi robotnika z jego zakładem pracy, pobudzanie poczucia odpowiedzialności za całokształt spraw zakładowych, pogłębianie rozumienia spraw i zadań ogólnopństwowych.

Należy nadal troszczyć się o podnoszenie poziomu pracy związków zawodowych, przede wszystkim rad zakładowych. Kongres związków zawodowych w 1976 roku wytyczył prawidłowo zadania tej największej i najbardziej powszechnej organizacji ludzi pracy. Obecnie sprawą główną jest skuteczna, konsekwentna realizacja tych zadań.

W centrum uwagi związków zawodowych stale powinno znajdować się upowszechnianie znajomości kodeksu pracy, czuwanie nad realizacją jego postanowień, przestrzeganie praworządności oraz zapobieganie powstawaniu napięć i konfliktów. Ważne miejsce w pracy związkowej zajmować powinno prawidłowe sterowanie współzawodnictwem i ruchem racjonalizatorskim, wiązanie ich z podnoszeniem efektywności gospodarowania.

Doskonalenie pracy rad ◆ Kontrola społeczna

Szanowni towarzysze!

Za miesiąc odbędzie się pierwsze od czasu reformy administracyjnej wybory do terenowych rad narodowych szczebla podstawowego. Praktyka potwierdziła słuszność reformy oraz zasadność nowego podziału terytorialnego kraju. Przyspieszony został rozwój wielu regionów, kraj nasz jako całość rozwija się bardziej równomiernie. W stosunkowo krótkim czasie wzrósł poziom pracy administracji. Obecnie, kiedy mamy za sobą pierwszy etap kształtowania nowych struktur administracyjnych, główną uwagę skupić musimy na umacnianiu przedstawicielskich organów władzy ludowej. Jest to nieodzowny warunek rozwoju inicjatywy i aktywności społecznej.

Niezbędne jest w szczególności podniesienie roli sesji rad narodowych, jak również zapewnienie większej skuteczności działań radnych. Wszystkie ważne sprawy terenu powinny być rozpatrywane na plenarnych sesjach rad. Istnieje też konieczność zwiększenia systematyczności pracy komisji i pogłębiania ich kontroli nad wykonaniem uchwał rady i działaniem administracji.

Kluczowym ogniwem w procesie doskonalenia pracy rad narodowych pozostaje nadal umacnianie rad gminnych i miejskich. Wymaga to przede wszystkim rozszerzenia pola dla inicjatyw lokalnych oraz wyposażenie gmin i miast w niezbędne środki do rozwoju gospodarki i samorządności. Trzeba w szczególności podnieść rangę planu społeczno-gospodarczego miast i gmin. Umacniając samodzielność rad terenowych, należy zwracać uwagę na gospodarnie dysponowanie środkami i funduszami, zwłaszcza funduszem gminnym i zasobowym.

W działalności gmin najważniejszą sprawą jest doskonalenie ich funkcji koordynujących, optymalne wykorzystanie miejscowych warunków rozwoju produkcji rolniczej, usprawnianie usług dla ludności wiejskiej, rozwijanie razem z samorządem rolniczym kontroli pracy instytucji działających na rzecz wsi i rolnictwa.

W miastach należy koncentrować uwagę na gospodarce mieszkaniowej, zwiększać dbałość o wygląd i estetykę osiedli, dbałość o remonty budynków i stan urządzeń komunalnych.

Reforma władz terenowych stworzyła znacznie korzystniejsze warunki wypełniania przez partię jej kierowniczej roli. Dzięki desygnowaniu i sekretarzy instancji partyjnych na

funkcję przewodniczących odpowiednich rad narodowych powstały dogodne możliwości zacieśnienia więzi partii z wybieralnymi organami władzy i umocnienia aury partii. Trzeba te możliwości wykorzystywać.

Rozpoczynając się obecnie kampanię wyborczą do rad narodowych wypełnić powinniśmy wielką ogólnonarodową pracą nad podnoszeniem gospodarności, wyzwalaniem rezerw i inicjatyw. Zróbmy wszystko, aby na listach Frontu Jedności Narodu znaleźli się kandydaci, którym aktywność, pozycja i aurytety w środowisku zapewniają poparcie społeczne w demokratycznym akcie wyborczym.

Szanowni towarzysze!

W ostatnich latach nastąpił w naszym kraju rozwój różnych form społecznej kontroli. Ma ona zasadnicze znaczenie dla podnoszenia efektywności gospodarowania, dla walki z niegospodarnością i marnotrawstwem, dla umacniania dyscypliny społecznej. Stanowi jedną z podstawowych form udziału mas w rządzeniu. Przynosi duże efekty wychowawcze, umacnia współodpowiedzialność obywatelską, kształtuje klimat zaangażowania w sprawy publiczne.

Rozwój kontroli społecznej wymaga doskonalenia wszystkich jej form: kontroli partyjnej, kontroli rad narodowych, kontroli organizacji społecznych oraz instytucji skarg i wniosków. Nie są tu potrzebne nowe instytucje, lecz przede wszystkim zwiększenie skuteczności istniejących. Coraz powszechniej podnoszona jest w związku z tym sprawa koordynacji działania kontroli społecznej oraz egzekwowania założeń kontrolnych. Sądzę, że najbardziej pociągane do wypełniania tej funkcji są rady narodowe z racji ich pozycji ustrojowej, jako organów przedstawicielskich władzy państwowej i samorządu społecznego.

Wydaje się zatem celowe powołanie przy radach narodowych specjalnych organów w postaci komitetów kontroli społecznej. Komitety te koordynowałyby całość kontroli społecznej na swoim terenie oraz na zlecenie prezydium rady organizowałyby określone przedsięwzięcia kontrolne. Przewodniczącym komitetów należałoby wyposażać w specjalne pełnomocnictwa rzeczni-

Dalszy
ciąg na str.

6

II Krajowa Konferencja Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Referat Biura Politycznego Komitetu Centralnego wygłoszony przez I sekretarza KC PZPR Edwarda Gierka

Dalszy
ciąg ze str.

5

ków kontroli społecznej i powierzyć im czuwanie nad skuteczną realizacją zaleceń pokontrolnych. Do komitetów kontroli społecznej i do ich przewodniczących mieliby prawo zwracać się obywatele z wnioskami

Socjalistyczny sposób życia ♦ Kształcenie i wychowywanie młodego pokolenia

Szanowni towarzysze delegaci!

Celem socjalizmu jest człowiek rozwijający swoją osobowość, działający twórczo i potwierdzający siebie w społecznej aktywności, ideowy, o wysokich wartościach moralnych, oddany sprawom narodu, poczuwający się do współodpowiedzialności za państwo, za rozwój kraju. Kształtowanie takiego człowieka stanowi nadrzędne zadanie naszej polityki społecznej i naszych wysiłków wychowawczych w rodzinie, w szkole, w miejscu pracy i w miejscu zamieszkania. Realizacja koncepcji życia bogatego w wartości duchowe i dostatek materialne wymaga rozwoju wszystkich dziedzin ludzkiej aktywności: twórczej pracy, przekształcania i ulepszania warunków życia, uczestniczenia w życiu społecznym i politycznym. Coraz ważniejsze zatem staje się takie sterowanie rozwojem, aby harmonijnie łączyć powiększanie potencjału produkcyjnego i budowanie dostatków materialnego z kształtowaniem socjalistycznego sposobu życia i socjalistycznym wychowaniem człowieka.

W polityce gospodarczej dbać trzeba o to, aby w strukturze produkcji pierwszeństwo miały te dobra materialne, które jednocześnie służą wyższym wartościom — sprzyjają rozwojowi rodziny, uczestnictwu w kulturze i kształceniu się, godziwemu wypoczynkowi itp. Musimy bardziej aktywnie pracować nad kształtowaniem i upowszechnianiem modelu konsumpcji odpowiadającego socjalistycznym zasadom i postępowym tradycjom narodowym. Zapobiegać musimy zdecydowanie powielaniu obyczajów konsumpcyjnych społeczeństw kapitalistycznych, gdzie przekształcanie się dóbr materialnych w symbole prestiżu deformuje świadomość, rodzi głęboką — nieraz powodującą skrajne odruchy — frustrację. Konsekwencją tego jest jednocześnie ogromne marnotrawstwo zasobów. Kształtowanie socjalistycznego modelu spożycia wymaga długofalowych, kompleksowych wysiłków w sferze produkcji, w sferze stosunków międzyludzkich i w sferze świadomości. Jednym z podstawowych czynników przyspieszających pozytywne zmiany w tej dziedzinie jest konsekwentna realizacja zasady sprawiedliwości oraz skutecznego przeciwdziałania nadmieremu różnicowaniu warunków życia.

Tak w istocie jest generalny kierunek polityki naszego państwa, który powinniśmy umacniać i pogłębiać. Zadaniem szczególnie ważnym jest upowszechnianie wzorów dobrej pracy, stwarzanie warunków zwiększających zainteresowanie podnoszeniem jakości pracy.

W skali powszechnej należy zwiększyć nacisk położyć na sprawę postaw, na moralne wartości i kryteria, na przestrzeganie socjalistycznych norm i zasad współżycia. Ma to wielkie znaczenie w kształtowaniu klimatu społecznego. Cała partia, wszystkie jej ognia i organizacje problemom tym powinny poświęcać maksymalną uwagę w swej codziennej działalności.

W całym społeczeństwie — przez szkołę, organizacje masowe, zakłady pracy i instytucje upowszechniać powinniśmy kulturę pracy i życia, umacniać autorytet ludzi uczciwych, rzetelnych, na których można polegać i na których zawsze można liczyć.

O pomyślnej realizacji i pomyślnych wynikach wielkich programów rozwojowych, które podejmijemy, decyduje postępowanie ludzi, tu też kryją się największe nasze rezerwy. Moglibyśmy znacznie przyspieszyć rozwój wielu dziedzin naszej gospodarki, moglibyśmy znaleźć dodatkowe środki na oświatę, kulturę, na służbę zdrowia i inne ważne sprawy społeczne, gdyby udało się nam zmniejszyć straty powodowane przez niedbalstwo, przez marnotrawstwo czasu, surowców, maszyn i pieniędzy, przez korupcję czy wręcz alkoholizm. Te szkodliwe zjawiska stanowią w istocie relikty przeszłości, trudna spuścizna ciężkich przeżyć naszego społeczeństwa. Zasieg ich zmniejsza się, ale wciąż jeszcze powodują szkody niemałe i dotkliwe,

o wkraczanie w przypadku niewłaściwego załatwienia spraw przez instytucje państwowe, społeczne i gospodarcze. Ogólny nadzór nad działalnością kontroli społecznej sprawowałaby Rada Państwa.

Propozycje te wymagają rzecz jasna dyskusji i dopracowania, ale jest oczywiste, że ich realizacja oznaczać będzie nowy, ważny krok na drodze rozwoju socjalistycznej demokracji.

zarówno materialne, jak przede wszystkim moralne.

Nasze społeczeństwo jest zdrowe moralnie, uczciwe i rzetelne, są w nim potężne siły konstruktywne, które można i trzeba uruchomić do walki przeciw wszystkiemu, co sprzeczne z normami socjalizmu, co obraża godność narodową, zasady sprawiedliwości i społecznej moralności.

Jest tu wielkie pole działania dla rad narodowych, dla związków zawodowych, dla samorządu robotniczego, samorządu chłopskiego i samorządu mieszkańców, dla wszystkich sił społecznych, dla każdego obywatela powodowanego troską o sprawę kraju. Coraz większą rolę powinny w walce tej spełniać Najwyższa Izba Kontroli oraz organy ładu i porządku. Trzeba aktywizować prasę, radio i telewizję, podnosić rangę instytucji skarg i zażaleń. Trzeba dbać o to, aby żaden przypadek naruszenia zasad naszej moralności i norm prawa nie został zlekceważony, lecz dokładnie sprawdzony, aby nie zaniedbano wyciągnięcia konkretnych wniosków z personalnymi włączeniem.

Nasza partia, wszystkie jej instancje i organizacje stać się powinny inspiratorami i organizatorami tej działalności, przywódcami szerokiego ruchu społecznego na rzecz socjalistycznego sposobu życia, na rzecz wysokiego poziomu moralnego w życiu publicznym i prywatnym, na rzecz skromności i prostolinijności. Jest to nasza partyjna powinność.

Drodzy towarzysze!

Wychowanie młodego pokolenia, przygotowanie go do służby Socjalistycznej Polsce uczyniliśmy sprawą całej partii, państwa i narodu. Mamy liczne i piękne przykłady owocnego uczestnictwa młodych w rozwiązywaniu wielkich narodowych problemów, w modernizacji i rozbudowie przemysłu, w rozwoju rolnictwa i gospodarki żywnościowej, w budownictwie mieszkaniowym, we wzbogacaniu dorobku nauki i kultury. Liczymy na jeszcze większą aktywność młodego pokolenia we wszystkich dziedzinach życia gospodarczego i społecznego. Liczymy na wysokie kwalifikacje młodych, na ich gospodarność i nowatorstwo, wrażliwość i odwagę w walce ze złem, z tym, co hamuje postęp. Wam, młodzi przyjaciele, torujemy drogę, na was w tej wielkiej pracy dla ojczyzny stawiamy.

Starsze pokolenie odpowiada za młodzież. Naszą powinnością jest przekazanie jej tych wartości i doświadczeń, które sprawdziły się w naszej pracy i w naszym życiu. Wszelchną opieką otaczamy główne ognia pracy wychowawczej: rodzinę i szkołę, ale praca z młodzieżą jest obowiązkiem powszechnym. Podejmować tę pracę, poświęcać młodym czas i wiedzę, zajmować się nimi powinni wszyscy: kierownictwa zakładów, mistrzowie, doświadczeni robotnicy i pracownicy każdej instytucji, organizacje społeczne.

Zadajemy sobie sprawę z tego, że rosnący udział młodych w realizacji ogólnonarodowych zadań stawia przed naszą partią coraz wyższe wymagania wychowawcze. Każda nasza instancja i organizacja powinna coraz lepiej dbać o sprawy młodych, na zasadach partnerskich włączając ich do współuczestnictwa, przyswajając im w praktyce umiejętności myślenia kategoriami klasowymi i patriotycznymi, zgodnie z żywymi interesami narodu i państwa.

Wysoko oceniamy dorobek polskiego ruchu młodzieżowego: Związku Socjalistycznej Młodzieży Polskiej, Socjalistycznego Związku Studentów Polskich i Związku Harcerstwa Polskiego, wszystkich organizacji zespólnych w Federacji Socjalistycznych Związków Młodzieży Polskiej. Kontynuują one chlubnie najlepsze tradycje wszystkich postępowych i patriotycznych organizacji młodzieżowych, tradycje utworzone przed trzydziestu laty Związku Młodzieży Polskiej.

Obecny model ruchu młodzieżowego, ukształtowany przez samą młodzież, sprawdza się w praktyce. Wszystkie organizacje młodzieżowe są i powinny być otwarte bez żadnych ograniczeń dla każdego chłopca i dziewczynki pragnących pracować dla rozwoju i pomyślności Polski Ludowej. Główne zadanie ruchu młodzieżowego to umacnianie poczucia odpowiedzialności całej młodzie-

ży za sprawy narodu. Wychowując młodych w duchu socjalizmu i zespalając w pracy dla kraju, dążyć trzeba do tego, aby młody Polak postępował mądrze i szlachetnie w każdej sytuacji, w życiu rodzinnym i w życiu publicznym, w pracy, wobec starszych i kolegów, wobec siebie i wobec społeczeństwa. Całe młodzieży powinniśmy głęboko zaszcęcać poczucie patriotycznej odpowiedzialności wobec ojczyzny i międzynarodowej solidarności z naszymi socjalistycznymi przyjaciółmi, z ludźmi pracy na całym świecie.

Od bieżącego roku rozpocznie się sukcesywnie wdrażanie reformy szkolnej, której celem jest upowszechnienie, wykształcenie średniego

Wzrost roli i znaczenia inteligencji

Towarzysze!

We współczesnym świecie coraz ważniejszym czynnikiem siły i rozwoju każdego kraju staje się potencjał intelektualny. Konsekwencją tego jest szybki wzrost roli i znaczenia inteligencji.

Polska inteligencja posiada piękne tradycje myśli patriotycznej, kultury humanistycznej i pracy społecznej. Jej i tak niezbyt liczne szeregi zostały ogromnie przerzedzone w latach wojny wskutek planowego wyniszczenia przez okupanta.

Rozwinięcie intelektualnych sił narodu stało się jednym z naszych głównych zadań w Polsce Ludowej. Otworzyliśmy drogę do wykształcenia przed młodzieżą ze wszystkich środowisk, a podejmując wielkie dzieło rozbudowy społeczno-gospodarczej, stworzyliśmy szerokie możliwości twórczego zastosowania wiedzy i kwalifikacji.

Wysiłki te były owocne. Dziś nasza młoda inteligencja jest wielokrotnie liczniejsza i solidniej wykształcona. Z klasą robotniczą i chłopami wiąże ją pochodzenie, wspólna praca i wspólna socjalistyczna ideologia.

Kształtujemy i będziemy kształtować naszą politykę tak, aby nadal umacniać pozycję inteligencji, zespalając ją z partią, z klasą robotniczą, rozszerzając przed nią pole twórczej pracy i aktywności społecznej. Liczymy na coraz większy wkład inteligencji polskiej do rozwoju gospodarki narodowej, do postępu naukowego i technicznego, do unowocześniania wsi, do podnoszenia kultury pracy i życia.

Będziemy nadal rozwijać szkolnictwo wyższe, dbając przede wszystkim o podnoszenie jego poziomu naukowego, o coraz wyższą jakość kształcenia i wychowania.

Państwo nasze będzie nadal konsekwentnie tworzyć warunki do roz-

Umocnienie partii — zacieśnienie jej więzi z całym narodem

Drodzy towarzysze delegaci!

O sile partii, stanowi wierność zasadom marksizmu-leninizmu, na jej autorytet składa się autorytet każdej partyjnej organizacji i instancji, postawa każdego członka Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

W okresie od VII Zjazdu dokonaliśmy wielkiej pracy, umacniając partię, podnosząc jakość jej szeregów, zespalając ją wokół Komitetu Centralnego, zacieśniliśmy — i to ma szczególne znaczenie — więź partii z klasą robotniczą, chłopami i inteligencją, z całym narodem.

Jedność celów i dążeń, inicjatywa i dyscyplina w działaniu zmierzającym do skutecznego rozwiązywania podstawowych problemów społecznych, gospodarczych i politycznych, zdolność organizowania ludzi pracy wokół zadań budownictwa socjalistycznego, rosnąca odpowiedzialność każdego ognia partii za całość jej polityki — oto co najpełniej charakteryzuje obecny stan naszej liczącej ponad 2 mln 700 tysięcy członków i kandydatów Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

W ostatnich latach w całej partii dopracowujemy się lepszych, bardziej skutecznych metod działania. Poszerzony został krąg aktywności, szczególnie aktywność robotniczego. Instancje partyjne pogłębiły kontakty z ludźmi pracy poprzez bezpośrednie rozmowy w zakładach produkcyjnych i na wsiach, skupiły wokół siebie liczne zespoły fachowców, przedstawicieli nauk, techniki i kultury.

Partia rozwija się prawidłowo. Ponad połowę członków partii stanowią robotnicy i rolnicy. Do szeregów partii napływają ludzie, których pasją jest twórcze działanie, przodowanie w pracy, odwaga i przynajmniej jest znaczący napływ do naszych szeregów ludzi młodych. Nakłada to na całą partię wielki obowiązek wychowania tej młodzieży na dobrych, oddanych sprawie socjalizmu i Polsce, działaczy społecznych.

Od kilku lat partia nasza działa w ramach nowej struktury. Trzeba z uznaniem podkreślić, iż nasze wo-

lejsze przygotowanie młodzieży do pracy i życia w społeczeństwie socjalistycznym. Wymaga to otoczenia szkoły szczególną opieką instancji i organizacji partyjnych, władz państwowych, a także organizacji społecznych i zawodowych oraz samorządu mieszkańców.

Efektywność kształcenia i socjalistycznego wychowania w decydującym stopniu zależy od poziomu wiedzy i wartości ideowo-politycznych nauczycieli. Dlatego troską i opieką będziemy nadal otaczać zawod nauczycielski, dążyć do polepszenia warunków pracy i życia nauczycieli oraz kształtować wokół szkoły atmosferę życzliwości, zrozumienia i zaufania.

W dziedzinie nauk humanistycznych i społecznych nasza uwaga koncentruje się na umacnianiu marksistowsko-leninowskiej orientacji tych nauk i zacieśnianiu ich więzi z działalnością partii, z jej pracą teoretyczną i ideowo-wychowawczą. Partia jest zainteresowana coraz większą poznawczą, ideologiczną i praktyczną aktywnością nauk społecznych, ich rosnącą ofensywnością w konfrontacji ideologii socjalistycznej z ideologią burżuazyjną.

Istotne siły kształtujące ludzką postawę i ludzki stosunek do świata zawierają się w całej dziedzinie kultury i sztuki. Musimy je w pełni uruchomić i wykorzystać, mobilizując naród do wykonania stojących przed nim historycznych zadań. Ogromna większość polskich twórców stoi na gruncie aprobata socjalizmu, socjalistycznego państwa, socjalistycznych stosunków społecznych. Taka ich postawa stanowi wielki intelektualny i moralny kapitał Polski Ludowej.

Oczekujemy, że będzie on owocował dziełami artystycznymi uwrażliwionymi na dążenia narodu, zwróconymi ku jego rozwojowym perspektywom. Niech właściwymi sobie środkami współdziałają one coraz szerzej z tą wielką zbiorową pracą, która wypełnia dziś socjalistyczną Polskę, czyniąc z niej kraj nowoczesny, coraz bardziej znaczący w świecie. Niech stanowią także — wchodząc w obieg kultury powszechnej — prezentację tej Polski w oczach innych narodów. Sprzyjają takim właśnie działom — ich powstawaniu i rozpowszechnianiu — to podstawowe zadanie naszej polityki kulturalnej oraz mecenatu państwowego.

Jedną z zadań, w tym również nowo powstałe, szybko dostosowały się do tej struktury i potrafią wykorzystywać jej zalety.

Umocniając te dobre doświadczenia, powinniśmy konsekwentnie podnosić poziom pracy partyjnej w przemyśle, w instytucjach gospodarczych i administracyjnych, w oświacie i na uczelniach. Szczególną uwagę powinniśmy nadal skupiać na umacnianiu gminnych organizacji partyjnych, na okazywaniu im pomocy i wsparcia. Warto zabrać o to, aby w pracy tej w pełni zaangażować doświadczonego aktyw dawnych miast powiatowych, podtrzymać jego kontakty z wsią, stawić przed nim zadania organizacyjne i ideowo-wychowawcze.

W obliczu zadań i problemów, które podejmijemy i realizujemy, wysuwamy z jeszcze większą mocą postulat wzrostu zaangażowania każdego członka partii, jego pełnego utożsamiania się w słowie i czynie z polityką i programem partii, jego aktywności w propagowaniu idei partii wśród bezpartyjnych, nieustępliwości w walce z tymi, którzy hamują nasz socjalistyczny rozwój.

Idzie o to, aby przykład członków partii i ich oddziaływanie wychowawcze przyczyniały się na co dzień do pobudzania społeczno-zawodowej aktywności społeczeństwa, do pogłębienia polityki partii i państwa, do upowszechniania aktywności obywatelskiej postawy w pracy i w życiu prywatnym. Taki jest cel i taki powinien być wspólny mianownik wszystkich naszych wysiłków w pracy szkoleniowej, propagandowej i agitacyjnej, w politycznej i ekonomicznej edukacji społeczeństwa.

Rozwój naszego kraju, również obecnie, odbywa się w walce klasowej, siły antysocjalistyczne z zewnątrz inspirują i wspierają liczne grupy przeciwników socjalizmu wewnątrz kraju, które nadużywając złej wierzności wolności demokratycznych, demagogicznie atakują zasady ustrojowe naszego państwa i usiłują wnieść zarzewie konfliktów do naszego społeczeństwa.

W konfrontacjach politycznych z przeciwnikami socjalizmu partia nasza znajduje pełne zrozumienie i poparcie bezpartyjnych. Jest to dobitne świadectwo patriotycznej dojra-

łości naszego społeczeństwa i ożywiającego je nadrzędnego dążenia do konstruktywnej pracy dla kraju.

Kształtowanie świadomości społecznej

Ważki wkład do kształtowania świadomości społecznej wnoszą prasa, radio i telewizja. Jednakże stać nas na więcej, stać nas na wyższy poziom szeroko pojętej działalności propagandowej, na dalsze wzbogacanie i pogłębianie naszej rozmowy ze społeczeństwem. Obowiązkiem naszym jest przedstawiać narodowi prawidłową, zgodną z rzeczywistością ocenę sytuacji, prawdę o historycznych osiągnięciach socjalizmu, o wielkich wartościach tworzonych wspólną pracą w obecnym dziesięcioleciu.

W roku, w który weszliśmy, przypada 60-lecie odzyskania przez Polskę niepodległości po długim okresie niewoli i zaborów. Przypominać nieugiętą patriotyczną postawę naszego narodu i jego ofiarną walkę o wolność, wiodącą rolę rewolucyjnych i demokratycznych sił w tej walce, przypominając decydujące znaczenie Rewolucji Październikowej dla odzyskania niepodległości, powinniśmy upowszechniać prawidłową ocenę całego okresu najnowszych dziejów Polski. Powinniśmy pogłębiać w świadomości narodu tę prawdę, że dopiero zespolenie sprawy narodowej ze sprawą rewolucji społecznej, dopiero powstanie Polski Ludowej przyniosło niepodważalne gwarancje trwałej niepodległości, pełnej suwerenności, nienaruszalnego bezpieczeństwa i pomyślnego rozwoju Polski.

W bieżącym roku przypada 35 rocznica powstania Ludowego Wojska Polskiego.

Na przestrzeni całej swej historii Ludowe Wojsko Polskie, w braterskim sojuszu z Armią Radziecką, ofiarnie wypełniało swoją główną powinność — walkę o wolność kraju, a następnie służbę obronną w imię bezpieczeństwa i pokoju dla naszego narodu. Spełniając wolę partii i władzy ludowej, pozostawało zawsze w głównym nurcie socjalistycznego budownictwa, wpisało swój aktywny udział we wszystkich dziedzinach życia naszego społeczeństwa, było i jest ważnym ogniwem narodowej integracji.

Wzrost międzynarodowej pozycji Polski

Szanowni towarzysze delegaci!

Ostatnie lata przyniosły mocne potwierdzenie korzyści, jakie wszystkim narodom i państwom daje odprężenie. W rezultacie historycznej konferencji helsińskiej i jej Aktu Końcowego odprężenie stało się dominującą tendencją w Europie i wywiera rosnący, pozytywny wpływ na całą sytuację międzynarodową. Proces odprężenia ma oparcie w stworzonym przez socjalizm nowym układzie realnych sił na świecie. Jest wspierany przez całą wielką koalicję państw, która obok wspólnoty państw socjalistycznych ogarnia kraje rozwijające się i niezaangażowane, ruch komunistyczny i robotniczy oraz inne postępowe i demokratyczne ugrupowania. Za odprężeniem opowiada się międzynarodowa opinia publiczna. Zyskuje ono coraz szersze zrozumienie i poparcie realistycznie myślących kół politycznych na Zachodzie. Wszystko to stwarza przesłanki do ugruntuowania tego pozytywnego procesu i uczynienia go nieodwracalnym. Równocześnie jednak postęp odprężenia wywołuje opór wszystkich przeciwnych mu sił.

Najważniejszą dziś sprawą jest położenie kresu wyścigowi zbrojeń i zapoczątkowanie rozbrojenia. Jest to jedyna droga ku trwałości i powszechnemu pokojowi. Właśnie tej naczelnej sprawie służą nowe doniesienia inicjatywy radzieckiej. Wyraziliśmy gorące poparcie dla tych inicjatyw i będziemy współdziałać w wysiłkach na rzecz ich realizacji.

Stanowisko Polski w kwestii zahamowania wyścigu zbrojeń i rozbrojenia jest dobrze znane. Przywiązujemy szczególną wagę do kluczowego w tej kwestii dialogu radziecko-amerykańskiego, pragniemy postępu rękoma nad drugim porozumieniem o ograniczeniu zbrojeń strategicznych. Aktywnie współdziałać będziemy w przygotowaniu tegorocznej nadzwyczajnej sesji Zgromadzenia Ogólnego NZ poświęconej problemowi rozbrojenia. Podzielamy w pełni opinię, iż najwyższy już czas przejść od deklaracji o rozbrojeniu do konkretnych, choćby na początek nawet wstępnych i częściowych, posunięć rozbrojeniowych.

Polska aktywnie uczestniczy w wysiłkach na rzecz zapobieżenia rozprzestrzenianiu zbrojeń nuklearnych. Podpisaliśmy też służące temu międzynarodowe układy i ściśle ich przestrzegamy. Uważamy, iż należy wzmocnić system tych układów i jego skuteczność, gdyż nadal podejmowane są próby obejścia zakazu proliferacji. Podzielamy w pełni głębokie zaniepokojenie światowej opinii możliwością wprowadzenia do produkcji i użycia nowego rodzaju broni masowej zagłady — bomby neutronowej. Spowod-

Idzie o to, aby te dojrzałość pogłębiać i umacniać konstruktywne dążenia.

Jubileusz Wojska Polskiego przyczynić się powinien do dalszego umocnienia wartości moralno-politycznej i gotowości bojowej jego szeregów, wzbogacenia treści patriotycznego i międzynarodowego wychowania, pogłębienia świadomości obronnej wszystkich Polaków.

Głębsze i pełniejsze wydobywanie ideowo-moralnych wartości patriotyzmu i internacjonalizmu stanowi w ostatnich latach mocną stronę naszej pracy wychowawczej. Powinniśmy ten kierunek nadal pogłębiać, umacniając w świadomości społecznej poczucie więzi między codzienną pracą i postawą każdego człowieka a realizacją naszych narodowych celów. Patriotyzm przejawia się dziś w rzetelnej pracy, odpowiedzialności za kraj, w dbałości o dobre imię Polski i jej przyszłość, w zacieśnianiu międzynarodowej jedności z bratnimi narodami socjalistycznymi, a przede wszystkim z narodem radzieckim, naszym głównym sojusznikiem i przyjacielem.

Pod koniec tego roku upływa 30 lat od historycznego Kongresu Zjednoczeniowego, który powołując do życia jednolitą marksistowsko-leninowską partię polskiej klasy robotniczej — Polską Zjednoczoną Partię Robotniczą — położył kres rozłamowi w polskim ruchu robotniczym. Miało to decydujące znaczenie dla budowy socjalizmu w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Do nieprzemijających w swym ideologicznym i politycznym znaczeniu treści tego wielkiego wydarzenia sprzed 30 lat powinniśmy szeroko nawiązać w ideowo-wychowawczej i organizacyjnej pracy naszej partii. Gorąco podziwiamy liczącą przeszło ćwierć miliona rzeszę członków partii, którzy działając w PPR i PPS uczestniczyli w budowie jedności robotniczej, w rozwijaniu i umacnianiu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i nadal wnoszą olbrzymi wkład do jej niestrudzonej pracy dla dobra naszego narodu, dla pomyślności Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

wałoby to nieobliczalne skutki, zwiększyłoby poważnie zagrożenie nuklearne na naszym kontynencie. Dlatego też gorąco popieramy radziecką propozycję zawarcia porozumienia o wzajemnym wyrzeczeniu się produkcji broni neutronowej.

Drodzy towarzysze!

Wcielając w życie uchwały VI i VII Zjazdu, dążymy do tego, aby na każdym kierunku i w każdej dziedzinie naszej polityki zagranicznej umacniać międzynarodową pozycję Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, wnieść godny jej wkład do sprawy socjalizmu i pokoju.

W ciągu minionego siedmiolecia, wspólnie z Komunistyczną Partią Związku Radzieckiego i jej leninowskim kierownictwem, przy doniosłym osobistym wkładzie przywódcy komunistów i narodu radzieckiego towarzysza Leonida Breżniewa, zacieśniliśmy braterskie stosunki polsko-radzieckie. Są one dziś bliższe i bardziej wszechstronne niż były kiedykolwiek, wchodzimy w wyższy etap ich rozwoju. Ponownym i szczególnie dobitnym potwierdzeniem tego stało się 60-lecie Rewolucji Październikowej — udział naszej delegacji partyjno-państwowej w uroczystościach w Kraju Rad i masowe obchody w Polsce jubileuszu tego epokowego wydarzenia.

Jedność i współdziałanie ze Związkiem Radzieckim jest podstawowym czynnikiem umacniania zwaśności całej wspólnoty państw socjalistycznych.

Aktywnie rozwijamy naszą współpracę z Czechosłowacją, Niemiecką Republiką Demokratyczną oraz z innymi państwami Układu Warszawskiego. Uczestniczymy zarówno w doskonaleniu obronnego systemu tego układu, jak też w pogłębianiu w jego ramach konsultacji politycznych. Rozszerzamy nasze przyjacielskie stosunki ze wszystkimi państwami socjalistycznymi. We wszystkich podstawowych kwestiach polityki międzynarodowej kierujemy się skoordynowaną linią wspólnoty państw socjalistycznych.

W oparciu o zasady pokojowego współistnienia układamy nasze stosunki z państwami zachodnimi. Moja ponowna wizyta we Francji na zaproszenie prezydenta i Giscarda d'Estaing jeszcze raz podkreśliła wagę, jaką obopólnie przywiązujemy do stałego rozwijania polsko-francuskiej przyjaźni i współpracy. Podczas wizyty we Wrocławiu podpisaliśmy z premierem Giulio Andreottim pierwszą w stosunkach

Dokończenie
na str.

7

II Krajowa Konferencja Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Referat Biura Politycznego Komitetu Centralnego wygłoszony przez I sekretarza KC PZPR Edwarda Gierka

Dokończenie
ze str.

6

między obu krajami wspólna deklaracja polityczna i nakreślenie kierunków aktywizacji współpracy gospodarczej. Sejm PRL i z pewnością całe społeczeństwo polskie z zadowoleniem przyjęło moją wizytę w Watykanie i spotkanie z papieżem Pawłem VI.

Poszytym oceniamy wyniki rezyzyty kanciera RFN Helmuta Schmidta w Polsce. Potwierdziła ona podstawowe zasady normalizacji stosunków pomiędzy obydwojma państwami, a także ich ważne znaczenie ogólnoeuropejskie jako integralnej części szerszego procesu normalizacji i polityki odprężenia.

W końcu grudnia złożył wizytę w Polsce prezydent Stanów Zjed-

noczonych Jimmy Carter. Przedmiotem rozmów były ważne aktualne problemy odprężenia w Europie i świecie. Podkreśliliśmy wagę, jaką przywiązujemy do zahamowania wyścigu zbrojeń, do zapobieżenia rozprzestrzenianiu broni nuklearnej i wprowadzeniu broni neutronowej, nasze gorące poparcie dla kluczowego w kwestii pokoju dialogu radziecko-amerykańskiego i nasze oczekiwanie na rychłe zawarcie porozumienia o ograniczeniu zbrojeń strategicznych. Sądymy, że wizyta ta, potwierdzając zainteresowanie nowej administracji kontynuacją pozytywnego trendu ostatnich lat w stosunkach polsko-amerykańskich, sprzyjać będzie dalszemu pomyślnemu ich kształtowaniu.

Wspomniałem tu tylko o niektórych aspektach naszych stosunków międzynarodowych. Do ich konstruktynego rozwoju przyczynili się także wizyty, które składali przewodniczący Rady Państwa tow.

Henryk Jabłoński i prezes Rady Ministrów tow. Piotr Jaroszewicz, jak i wizyty składane na ich zaproszenie przez przywódców innych krajów w Polsce.

Narody pragną trwałego pokoju. Pragną budowy wzajemnego zaufania i przyjaźni współpracy. Pragną, aby temu właśnie służyły wzajemne kontakty, rozszerzanie wymiany, rozwiązywanie problemów humanitarnych i innych. Nikt — żadna ideologia, żadna siła społeczna, żaden ustrój nie uczynił tyle dla praw narodów i praw człowieka, ile uczynił i czyni socjalizm. Kilka miesięcy temu szerzej przedstawiłem w Sejmie nasz pogląd na tę sprawę.

Dążąc do wnoszenia przez Polskę maksymalnego wkładu w umacnianie bezpieczeństwa i pokoju, do rozwijania konstruktynego współpracy międzynarodowej w Europie, udzielamy poparcia wysiłkom zmierzającym do wygaszenia ognisk konfliktów i do rozszerzenia odprę-

żenia w innych rejonach świata. Podzielamy opinie, iż sprawiedliwe i trwałe uregulowanie problemów Bliskiego Wschodu możliwe jest tylko poprzez kompleksowe rozstrzygnięcia, osiągnięcie których dałoby wznowienie konferencji genewskiej. Wszystko, co odsuwa tę konferencję, szkodzi rzeczywistemu przywróceniu i utrwaleniu pokoju w tej strefie.

Solidaryzujemy się z narodami Afryki walczącymi przeciwko rasizmowi i kolonializmowi, o niepodległość, o nienaruszalność granic i prawo do samostanowienia o swym losie. Popieramy słuszne postulaty krajów rozwijających się w kwestii ustanowienia nowego sprawiedliwego ładu w międzynarodowych stosunkach gospodarczych.

We wszystkich ważnych sprawach ruchu komunistycznego i robotniczego stoimy na gruncie wspólnych dokumentów międzynarodowych narad i wspólnego pro-

gramu berlińskiej konferencji partii komunistycznych i robotniczych Europy, w której przygotowaniu i pomyślnym przeprowadzeniu aktywnie uczestniczyła nasza partia. Poglębiamy współpracę z bratnimi partiami komunistycznymi, zacieśniamy solidarność z ruchami narodowyzwoleniczymi, rozwijamy kontakty z partiami socjalistycznymi i socjaldemokratycznymi.

Zgodnie ze swymi tradycjami, ze swą linią generalną, potwierdzoną z całą mocą przez VII Zjazd, partia nasza będzie nadal aktywnie uczestniczyć w umacnianiu międzynarodowego proletariackiego, w ruchu komunistycznym i robotniczym, w pogłębianiu solidarności wszystkich postępowych i demokratycznych sił.

Szanowni towarzysze!

W ciągu dwóch lat, które upłynęły od VII Zjazdu, tak jak w ca-

łym minionym siedmioletku, dzięki ofiarnej pracy klasy robotniczej, rolników i inteligencji naród nasz osiągnął bardzo dużo. Mamy jednak pełną świadomość, że jeszcze więcej jest do zrobienia. Musimy utrwalic dotychczasowy dorobek, przezwyciężyć trudności, zapewnić pełną realizację podstawowych zadań społeczno-ekonomicznych. Niechaj wokół tych spraw koncentruje się dyskusja na naszej konferencji.

Niezłomnym dążeniem polskich komunistów jest zapewnienie naszemu narodowi dostatnego życia i wszechstronnego rozwoju, utrwalenie godnej pozycji Polski w świecie. Są to ogólnonarodowe zadania, ich realizacja jest wspólną sprawą wszystkich patriotów. Przed nami dużo pracy. Podejmujemy ją z odwagą i oddaniem. Dla dobra narodu polskiego. Dla dobra naszej ojczyzny. Dla dobra socjalizmu i pokoju!

Stanisław Gurgul

członek egzekutywy KW w Katowicach, I sekretarz KM w Sosnowcu

Sosnowiccy kórnicy wydobyl w ubr. 80 tys. ton węgla ponad plan, w tym zalogę kopalni „Sosnowiec” aż 33 tys. ton. Taki klimat powoznego zaangażowania i rzetelnej pracy jest odzwierciedleniem atmosfery panującej w całym woj. katowickim. W ciągu minionych 7 lat wytworzono tam dodatkową, poszukiwaną produkcję wartości 56 mld zł, przy czym w tempie wyższym niż ogólna produkcja przemysłowa wzrastała produkcja przeznaczona na rynek.

Mówiąc o stylu i efektach działania sosnowieckiej organizacji partyjnej, której członkiem jest Edward Gierka, mówca stwierdził, że konsekwentnie podjęcia ona wiele uwagi kształtowaniu jednolitej moralno-politycznej Polaków. Wychowuje ich aktywnie w duchu bogactwa i patriotycznych tradycji polskiego ruchu robotniczego. Te tradycje wykorzystuje jako ważną dźwignię wychowawczego oddziaływania na całe społeczeństwo, a zwłaszcza na młodzież.

Na jednym z pierwszych miejsc swej działalności, sosnowiecka organizacja partyjna stawia troskę o stałe polepszenie warunków socjalno-bytowych ludzi pracy. Przykładem tego są nowe dzielnice mieszkaniowe, unowocześnianie infrastruktury społecznej i technicznej miast. W okresie ostatnich lat w Sosnowcu zbudowany też został silny, nowoczesny ośrodek szkolnictwa wyższego i nauki. Do rangi czynnika o podstawowym znaczeniu, sosnowiecka organizacja partyjna zalicza racjonalizację zatrudnienia. Obojętne wysiłków na rzecz wzrostu efektywności gospodarowania, zwraca również uwagę na problemy wychowania i podnoszenia wiedzy każdego człowieka pracy.

Antoni Wróbel

członek KC, technik w Maszowickich Zakładach Petrochemicznych i Rafinerii w Płocku

Dzięki konsekwentnej realizacji polityki naszej partii i jej kierownictwa nastąpiły w gospodarce narodowej zasadnicze, jakościowe zmiany. Wysoke tempo inwestowania stworzyło nowoczesny przemysł, będący podstawą społeczno-gospodarczego rozwoju kraju.

Kolektywy partyjne i pracownice woj. płockiego widzą swój główny obowiązek w działaniu na rzecz efektywności gospodarowania. Np. zalogę fabryki maszyn zniwanych w 1977 r. dostosowała kombin. „Bizon” również do zbioru kukurydzy na ziarno. W br. rolnictwo polskie otrzymało 800 takich maszyn. No-

D Y S K U S J A

we podjęcie siewników da krajowi zalogę fabryki maszyn rolniczych w Kutnie. Została uruchomiona nowoczesna wytwórnia komponentów paszowych w kutnowskiej Polcie.

Zalogę Płockiej Petrochemii zadania roku ubiegłego przekroczyła o produkcję wartości 900 milionów złotych. Na rok bieżący stawiamy sobie zadania uzyskania produkcji wyższej o 2 miliardy złotych, przy zmniejszonym zużyciu surowca, co świadczy o zamierzonym wzroście efektywności i gospodarności.

Sprawa o kapitalnym znaczeniu będzie uruchomienie budowanej obecnie u nas wytwórni olefin, która zwiększy krajową produkcję tworzyw sztucznych o przeszło 60 proc., benzenu o 60 proc. oraz prawie podwoi produkcję podstawowego surowca do wytwarzania kauczuku. Dlatego też ogromne na ten ważny inwestycji budują wśród nas poważny niepokój.

W dalszym rozwoju Płockiej Petrochemii istotne znaczenie ma i mieć będzie kontynuacja owocnej współpracy ze Związkiem Radzieckim. Korzystanie z bogatych doświadczeń przodujących techniki radzieckiej.

Stanisława Karbowska

rolnicza ze wsi Przyczyna Górna gm. Wschowa, woj. leszczyński

W województwie, które reprezentuje wielu rolników powiększa swoje gospodarstwo, rozwija hodowlę i produkcję. Jest to wynik prawidłowego rozumienia polityki partii i państwa, jest to efekt korzystnych rozwiązań, jakie ta polityka w życiu naszej wsi przyniosła.

Chciałabym szczególnie podkreślić znaczenie zapewnienia emerytalnego. Uważam, że jest to najcenniejsza społecznie dewiza. Umiejętność docenić. Podejmujemy więc czynny udział w tym, co państwo, przyspieszamy tempo produkcji żywności.

My, rolnicy, chcąc pracować lepiej, szukamy nowych rozwiązań, takich jak gospodarstwa specjalistyczne, zespoły produkcyjne i różne formy kooperacji między sektorami. W jednym z takich zespołów pracuję z moim mężem. Odchowujemy rocznie 2 tys. warchlaków i 100 tuczników. U ub. roku sprzedaliśmy z każdego ha 1500 kg zwirca.

Jesteśmy krytyczni zarówno w stosunku do swojej działalności, jak i do działalności innych. Są różne sprawy, które zabierają czas i niepotrzebnie demotywują. Dla przykładu: opieramy się na prośbie o zakup. Dotychczas zakupiliśmy te prośbieta na targowiskach po kilka

stuk. Ile trzeba tracić na to czasu i nerwów!

Inna sprawa — to nawozy mineralne. Ich dotychczasowe dostawy są nieregularne, szczególnie w okresach, kiedy są najbardziej potrzebne. Niezrozumiały jest też brak drożdży, części i narzędzi — np. śrub do przykręcania lemiesz.

Są to może problemy w skali kraju małe, ale dla nas — rolników ważne. Cieszy nas więc zawarta w referacie zapowiedź stałego polepszenia zaopatrzenia rolnictwa.

Andrzej Żabiński

członek KC, I sekretarz KW w Opolu

Dynamiczny wzrost nakładów inwestycyjnych w latach 70-tych pozwolił na odnowienie 1/3 wartości majątku trwałego woj. opolskiego. O skalę tego postępu mówi fakt, że wartość produkcji z 1950 r. z wykończonymi dzisiaj w ciągu jednego miesiąca, a produkcji z 1960 r. — w ciągu jednego kwartału.

Komitet Wojewódzki PZPR w Opolu systematycznie zajmuje się problematyką umacniania gmin. Obecnie sprawą dla nas najważniejszą jest gospodarcze umacnianie tego podstawowego ognia. W województwie naszym w każdej gminie działa obecnie co najmniej jedna spółdzielnia produkcyjna. W roku bieżącym będziemy nadal koncentrować się nad rozwojem spółdzielni produkcyjnych, będziemy dążyć do tego, aby przyjmowały one jak najwięcej nowych członków. Dużą uwagę zwracamy także na rozwój gospodarstw specjalistycznych, dających dużą towarowość produkcji.

Teza o jednolitej woli narodu, o jedności państwa oraz zbliżeniu interesów jednostki i ogółu powinna stać się istotą filozofii życiowej każdego działacza i obywatela. Mitość ojczyzny nie wyklucza przywiązania do swego regionu. Przywiązanie to nie ma jednak nic wspólnego z separatyzmem czy partykularyzmem.

Obserwujemy zbyt daleko posuniętą dążność niektórych resortów do centralizowania swego działania. Powoduje to trudności w realizacji planów na szczeblu zakładowym i wojewódzkim, poczucie braku kompetencji u niektórych działaczy gospodarczych.

Postawiliśmy przed całą wojewódzką organizacją partyjną problem umacniania podstawowych ośmiu naszego życia, jakim są gminy, miasta i duże zakłady pracy. Należy przy tym uwzględnić również motywację ideową, przywiązanie do miejsc pracy i zamieszkania. Jest to szczególnie istotne w aspek-

cie zbliżających się wyborów do rad narodowych podstawowego szczebla.

Józef Pacer

członek KC, szlifiers w Słocimie, I sekretarz KW w Gdańsku

Polski przemysł okrętowy lat siedemdziesiątych to zmierzająca ku nowoczesności budowa jednostki o wyporności powyżej 200 tys. ton. Budujemy równolegle 35 typów statków, wprowadzając poczyni do produkcji 10 prototypów. Pracujemy nad nowymi kierunkami specjalizacji przemysłu okrętowego. Na gruncie wspólnej i zaangażowanej pracy następuje coraz większa konsolidacja naszych załóg, których cechą charakterystyczną jest nie tylko

Podkreślamy ten fakt mówca przedstawił program wdrażania reformy systemu edukacji narodowej w woj. łódzkiej. Wy-

silkli nas — powiedział — zmierzając do zapewnienia jak

najlepszego startu szkolnego

dzieciom, które w roku szkol-

nym 1978-1979 rozpoczną naukę

według nowego programu. Cho-

dzi o modernizację szkolnictwa

podstawowego na wsł oraz do-

kształcanie i doskonalenie kadr

nauczycielskich, prawidłowe roz-

mieszczenie nauczycieli i zwła-

szcza zapewnienie wysoko kwal-

ifikowanych kadr pedagogicz-

nych dla szkolnictwa wiejskiego.

Reforma systemu edukacji jest

wielką i niepowtarzalną szansą

dla wchodzących w życie zastę-

pów młodzieży polskiej. Jest

sprawa o fundamentalnym zna-

czeniu dla dalszego ogólnospo-

łecznego postępu we wszystkich

dziedzinach naszego życia.

Istnieje jednak szereg proble-

mów wymagających rozwią-

nia. Aby założenia reformy były

prawnie realizowane. Ko-

niecznie jest m.in. zapewnienie

odpowiedniej liczby mieszkań

dla nauczycieli wiejskich i ure-

gulowanie sprawy dowożenia

uczniów do szkół zbiorczych.

Józef Grygiel

członek KC, I sekretarz KW w Częstochowie

Na II Krajowej Konferencji PZPR przechodzimy z niemałym dorobkiem. Jasna i odwrotna myśl polityczna wyrażona w decyzjach kolejnych plenarnych posiedzeń Komitetu Centralnego torowała drogę stałej poprawie jakości gospodarowania, doskonaleniu pracy z kadrami oraz ofensywnemu, partyjnemu działaniu na froncie ideowo-wychowawczym i partyjno-organizatorskim.

Realizując zadania gospodarcze 1977 r. szczególny postęp osiągnięto w woj. częstochowskim w dziedzinach objętych manewrem gospodarczym. Produkcja ryunkowa wzrosła o 16 proc. Nastąpił postęp w dziedzinie inwestycji, dobre rezultaty uzyskało częstochowskie rolnictwo, zwłaszcza w zakresie racjonalnego gospodarowania ziemią.

Mówiłem o generalnie dobrych rezultatach jakie osiągnięto w gospodarce województwa.

Mogliśmy jednak mełdować dzisiaj o większym dorobku, gdyby nie niektóre niedobre jeszcze praktyki resortów i jednostek. Przychodzi się np. na KSR z planami, uzasadnia ich słuszność, ludzie te projekty akceptują, angażują się w ich wykonanie. Ale kiedy trzeba dokonać zmian to nie wraca się na KSR, a robi się tzw. operatywnie korekty planów, często w zaciszu gabinetów różnych szczebli zarządzania, a dotyczą te korekty spraw ilości i jakości produkcji, kosztów, zatrudnienia itp. Obok szkód gospodarczych, obniża to rangę samorządu robotniczego, podważa dyktowny charakter planu, zmniejsza inicjatywność i zaangażowanie.

Franciszek Schmidt

członek KW w Łomży, dyr. gminnej szkoły zbiorczej w Kuleszach Kościelnych

1978 r. zapisany zostanie w historii rozwoju polskiej oświaty jako początek wdrażania programu 10-letniej średniej szkoły ogólnokształcącej. Stanowi to zapoczątkowanie reformy systemu edukacji narodowej. Na te społeczno-gospodarcze postępy, jako osiągnięcia dzięki konsekwentnej realizacji strategii dynamicznego rozwoju kraju, znaczące są również osiągnięcia w dziedzinie oświaty i wychowania.

Nie zadowala nas też w pełni stopień wykorzystania czasu pracy i urzędów, nie możemy godzić się z niską jeszcze zmianowością w przedsiębiorstwach. Będziemy eliminować straty powstające w następstwie produkcji złej jakości, chcemy skutecznie doskonalić gospodarkę materiałową, paliwową i surowcową.

Jan Jędrzycka

I sekretarz OOP, mistrz w Zakładach Przemysłu Dzielnicowego „Jarlan” w Jarosławiu, woj. przemyski

Reprezentuję zalogę przedsiębiorstwa, które funkcjonuje piąty rok i jest wymownym przykładem dokonanych ostatnich lat. Realizacji nadzórnej dyrekty-

uznanie dla naszego trudu, kto sam w życiu ciężko się napracował i poznał smak potu i znoju fizycznej pracy. To wam, towarzysze, w tej chwili, rolnicy polscy zawiązują wiele z tego, co ostatnio zmieniło się na lepsze w naszym losie. Rozumiejąc potrzebę stałego wzrostu produkcji, w odpowiedzi na uchwałę IX Plenum Komitetu Centralnego i dla uczczenia II Krajowej Konferencji PZPR, rolnicy — członkowie naszej podstawowej organizacji partyjnej zwiększyli ilość trzody chlewnej i bydła, pociągając swoim przykładem pozostałych rolników wsi i gmin.

O kobiecie polskiej mówi się z szacunkiem i uznaniem. Ten fakt mobilizuje nas. W pełni doceniamy troskę władz partyjnych i państwowych o polepszenie warunków pracy kobiet i życia całej ludności wiejskiej. Wyrazem tego jest ostatnia ustawa o zapotrzebowaniu emerytalnym rolników i ich rodzin.

Coraz częściej uczestniczymy w kursach i zajęciach społeczno-wychowawczych. Szczególnie pozytywną rolę spełniają szkoły społeczno-polityczne kształcenia kobiet, organizowane przez kółka rolnicze. Sądę, że takie poczynania były i są bardzo potrzebne.

Rolnicy woj. suwalskiego, którzy dotychczasową pracę i uzyskanymi wynikami udowodnili, że potrafili dobrze gospodarować, dołożą wszelkich starań, aby wskazania II Krajowej Konferencji PZPR wcielić w życie dla dobra narodu i naszej socjalistycznej Ojczyzny.

Henryk Szablak

sekretarz Komitetu Warszawskiego

Warszawa za kilka dni obchodzić będzie 33-lecie wyzwolenia. Dzięki trudowi wszystkich Polaków wyrosła metropolia, symbol patriotycznej jednolitej naszego narodu. W wyniku realizowanego z osobistej inicjatywy Edwarda Gierka, przeobrażeniu uległ kształt urbanistyczny stolicy. W jej labiryncie wzrosły nowe, ważne obiekty. Tylko w ostatnich 2 latach wybudowaliśmy prawie 40 tys. mieszkań. Podejmujemy szereg inicjatyw służących dalszemu przyspieszeniu budownictwa mieszkaniowego. Chcemy, aby baza gospodarcza, którą dysponujemy, wnosiła coraz wyższe wartości. Coraz lepiej służa wzbogacaniu narodowej kultury środowiska twórcze stolicy.

Warszawa ma największy w kraju potencjał naukowy. Niezbędne jest dalsze zwiększenie efektywności jego pracy. Warszawska organizacja partyjna działa także w środowiskach, które swą pracą wywierają wpływ na bieg życia w całym kraju: są tu jednostki zarządzające. Powinniśmy jeszcze aktywniej działać na rzecz szybkiego wdrażania decyzji podejmowanych przez kierownictwo partii i rząd.

Nadal różni ideowo i politycznie przeciwnicy Polski socjalistycznej nie zaprzestają, bardziej czy mniej, zakamufłowanych poczynaniach obliczonych na podważenie zaufania do polityki partii, na dyskredytowanie naszych osiągnięć, na osłabienie naszego rozwoju. Godząc w interesy Polski próby różnych graczy i renegatów politycznych spotkały się z zdecydowanym odporem klasy robotniczej, wszystkich środowisk warszawskich. Flaktem zakofczyły się zabiegi naszych przeciwników o pozyskanie młodzieży.

Partia cieszy się w społeczeństwie wysokim autorytetem i uznaniem. Ludzie pracy jednomyślnie identyfikują Polskę z socjalizmem.

Józef Nowotny

członek KC, I sekretarz KW w Hucie im. Lenina w Krakowie

Nasza fabryczna organizacja partyjna licząca ponad 8 tys. członków i kandydatów, zwróciła szczególną uwagę na rozwijanie inicjatyw pracowniczych, kształtowanie właściwych wzorców osobowych, stwarzanie warunków sprzyjających rozwojowi aktywności społeczno-zawo-

(DOKOŃCZENIE NA STR. 8)

Na sali obrad

Fot. CAF — Matusewicz

II Krajowa Konferencja Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

DYSKUSJA

(DOKOŃCZENIE ZE STR. 7)

dowej ludzi pracy. W okresie dwóch lat bieżącej 5-letki założa wyprodukowała dodatkowo ponad plan wyroby hutnicze wartości 570 mln zł.

W okresie tym przepracowano ogółem ponad 1148 tys. roboczogodzin w ramach czynów partyjnych i społecznych. Dla uczczenia 60 rocznicy Wielkiego Października załoga kombinatu podjęła i wykonała zobowiązania o łącznej wartości 116 mln zł. Ich realizacja przyczyniła się w znacznym stopniu do wykonania zadań drugiego roku bież. 5-letki.

Nasza fabryczna organizacja PZPR w okresie ostatnich lat osiągnęła wysoką mobilność, wynikającą z głębokiej wiary w postęp w doskonaleniu treści i metod działania partyjnego, służącego organizowaniu wysiłków załogi na rzecz realizacji zadań wyznaczonych przez VII Zjazd PZPR. W okresie od Zjazdu uzmocnił się tron robotniczy naszej organizacji. Przyjeżdżamy do niej w latach 1976-77 ok. 1200 hutników. Wzrost liczby ubiegających się o przyjęcie do partii jest wyrazem zaufania społeczeństwa do jej służebnego programu. Młodzież stanowiąca podstawowe środowisko, z którego czerpalimy i czerpiemy kadry partyjne.

Ugruntowanie tej dobrej praktyki w rozwoju partii, dalsze umacnianie jej kierowniczej roli — oto jedno z głównych zadań, które realizować będzie nasza fabryczna organizacja. Chcemy, aby wysokiej jakości produkcja huty coraz wydatniej przyczyniała się do umacniania potęgi socjalistycznej Polski.

Jerzy Zasada

członek KC, I sekretarz KW w Poznaniu

Wojewódzka poznańska organizacja partyjna wiele uwagi poświęca sprawie dalszego doskonalenia pracy partii, umocnienia jej kierowniczej roli oraz pogłębienia działalności ideowo-wychowawczej i kontrolnej. Ma to istotny wpływ na potężną realizację zadań gospodarczych. Zakłady przemysłowe woj. poznańskiego zrealizowały swoje zadania z nadwyżką. Mimo pewnych trudności wykonano plan budownictwa mieszkaniowego, a

Należałoby nawet pomyśleć nad nowymi, modelowymi rozwiązaniami w tej sprawie.

Gospodarka musi stawiać przed nauką zadania nie tylko na następny rok czy 5-letkę; musi ściślej określać przyszłe zadania, szczególnie uciążliwe uwzględniając długoterminowe perspektywy. Warunkiem dobrego spełnienia przez naukę jej funkcji jest dokonanie koncentracji potencjału badawczego na wybranych szczególnie ważnych dla naszego rozwoju dziedzinach. Istotne jest też stałe „inwestowanie” w rozwój kadry, którą powinniśmy kształcić na coraz wyższym poziomie.

Wiele podstawowych problemów stanowiących o spełnianiu przez naukę jej służebnej w stosunku do społeczeństwa roli, zostało w ostatnim okresie rozwiązanych. Jednak wiele jeszcze spraw pozostało do załatwienia. W codziennym trudzie doskonalenia pracy placówek badawczych i szkół wyższych nie jest w stanie przeszkodzić nam działalność niewielkiej grupy młodych politycznych, ponieważ zdecydowana większość pracowników nauki i studentów aktywnie i w pełni popiera program rozwoju Polski socjalistycznej.

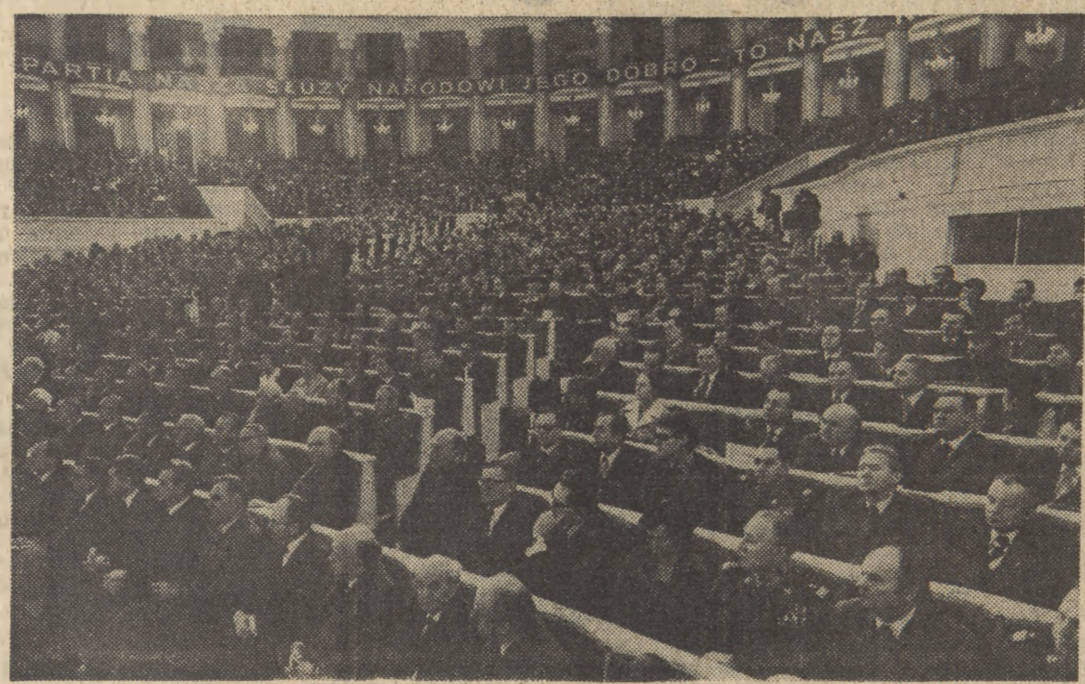
Bolesław Koperski

członek KC, I sekretarz Komitetu Łódzkiego

Najważniejszym zadaniem woj. łódzkiego jest produkcja rybnikowa. Towarzyszy temu szczególnie troska o stałą poprawę jakości i nowoczesności wytwarzanych towarów. Przykładem jest wzrost w ub. r. produkcji wyrobów oznaczonych znakiem najwyższej jakości i zmniejszenie strat wskutek braków.

Drugim ważnym zadaniem przemysłu tego regionu jest produkcja eksportowa. Istotną rolę odgrywa tu współpraca z ZSRR, z którego importujemy wiele surowców, bez których trudno byłoby sobie wyobrazić rytmiczną pracę naszego przemysłu.

Realizując jedność polityki, ideologii i ekonomiki musimy dostrzegać olbrzymią sferę zagadnień ideowo-wychowawczych, wynikających z dorobku VII i IX Plenum KC. Zagadnieniem o

Podczas dyskusji

i teleksowe. Potrzeba nam jednak jeszcze wiele prostych, a także nowoczesnych urządzeń zapewniających operatywną działalność.

Naszym podstawowym zadaniem jest intensyfikacja rolnictwa. Realizujemy je poprzez wiele przedsięwzięć: przekazywanie ziemi temu kto ją najlepiej wykorzysta, oddziaływanie na strukturę zasiewów w poszczególnych wsiach i gospodarstwach, pomoc w realizacji programu budownictwa. Tworzymy nowe specjalistyczne gospodarstwa zapewniające im kredyty oraz niezbędne środki produkcji. Służba rolna będzie kontynuować prace nad stworzeniem nowych wyspecjalizowanych gospodarstw.

Wiele uwagi poświęcamy zapożyczaniu potrzeb socjalno-bytowych mieszkańców, a zwłaszcza budownictwu mieszkaniowemu. Wskazaliśmy na zakładach pracy prowadzimy budowę nowych spółdzielczych domów, a podjęliśmy ostatnio inicjatywę budownictwa jednorodzinnego w formie spółdzielczej, a pod patro-

ne możliwości wyzwalała twórczość inicjatyw załóg i gospodarstw. Naszym obowiązkiem jest umacniać więź samorządu z załogami, dbać o przestrzeganie jego uprawnień, o jak najliczniejszy udział robotników w jego pracach.

Jerzy Grochmalicki

zastępca członka KC, I sekretarz KW w Wałbrzychu

W skupiającej przeszło 50 tys. osób organizacji partyjnej woj. wałbrzyskiego, robotnicy i chłopi stanowią ponad 60 proc. „Jest ona siłą polityczną skutecznie kierującą procesami społeczno-gospodarczego rozwoju regionu. Wnikliwie wsłuchiwanie się w głosy obywatelskie umożliwia ustalanie priorytetów w rozwiązywaniu problemów województwa, które jest silnie przemysłowe, ma towarowe rolnictwo i warunki rozwoju turystyki. Do planu bieżącej 5-letki wprowadzono budowę dwóch fabryk domów, możemy opierać się na miejscowych rezerwach materiałowych intensywnie zajmując się rozwojem budownictwa mieszkaniowego.

W przemyśle przez 3 kolejne lata przyrost produkcji niemal w całości uzyskiwaliśmy drogą zwiększania wydajności pracy. Kontynuując podjęte inicjatywy dążymy do możliwości pełnego wykorzystania zasobów surowcowych, istniejącego potencjału wytwórczego oraz kwalifikacji załóg. Np. poprzez lepsze wykorzystanie powierzchni produkcyjnych i usprawnienie kooperacji, wykonano w 1977 r. w Nowej Rudzie dodatkowy 40 tys. radiodbiorników turystycznych, a w Wałbrzychu podjęto wytwarzanie 247 tys. turystycznych radiodbiorników samochodowych. Szerzej wykorzystujemy występujące na Dolnym Śląsku gliny ogniotrwałe, zasoby kaolinu i kwarcu. Pracuje się nad spożytkowaniem innych bogactw naturalnych.

W rolnictwie w latach 1975-77 przekazano w trwałe użytkowanie ponad 15 tys. ha gruntów PZP. Zwiększa się sprzedaż ziem dla rolników indywidualnych, powstaje coraz więcej gospodarstw specjalistycznych, których w ub. r. było już 880, a w br. zamierza się ich liczbę podwoić.

W rolnictwie w latach 1975-77 przekazano w trwałe użytkowanie ponad 15 tys. ha gruntów PZP. Zwiększa się sprzedaż ziem dla rolników indywidualnych, powstaje coraz więcej gospodarstw specjalistycznych, których w ub. r. było już 880, a w br. zamierza się ich liczbę podwoić.

Stawiając wywołanie wymagania załogom, jesteśmy równocześnie rzecznikami zwiększenia odpowiedzialności osób i ogółu gospodarczych, od których zależy poprawa zaopatrzenia produkcji, organizacji i rytmiczności pracy, wykorzystania postępu technicznego i wniosków racjonalizatorskich. Powinniśmy szerzej korzystać z uprawnień robotniczej kontroli społecznej, uczynić z niej skuteczny oręż poprawy gospodarki, poszanowania sprawiedliwości i ochrony interesów pracowników.

Partia powierzyła związkom zawodowym zadanie aktywne go uczestnictwa w realizacji polityki społecznej i czuwania nad społecznie sprawiedliwym podziałem świadczeń społecznych. Musimy szczerze powiedzieć, że odczuwalny generalnie postęp socjalny jest nierównomierny na różnych odcinkach i w różnych zakładach, że występują jeszcze zaniedbania zarówno ze strony ogniw związkowych, jak i administracji przedsiębiorstw.

W dobrej działalności samorządu robotniczego związki zawodowe zawsze widziały ogrom-

materialowej. Mammy program działania w tej dziedzinie. Wspólnie z kooperantami powołujemy zespoły dla uruchamiania produkcji określonych brakujących dziś detali. Musimy nadal działać w tym kierunku, aby tworzyć dobry klimat wśród ludzi odpowiedzialnych za wykonanie wzajemnych zobowiązań.

Grażyna Szadkowska

I sekretarz KZ w Radomskich Zakładach Przemysłu Skórzanego „Radokór”

W woj. radomskim osiągnięliśmy w 1977 r. dobre wyniki w produkcji przemysłowej przy stosunkowo wysokiej dynamice eksportu. Cieszą nas szczególnie efekty pracy budowlanych; dzięki przekroczeniu zadań w tej dziedzinie 250 rodzin szybciej wprowadził się do nowych mieszkań. Dobre rezultaty nie przesłaniają nam jednak trudności i napięć, a także słabości, z którymi nie zawsze jeszcze potrafimy sobie poradzić. Chodzi szczególnie o dalszą poprawę gospodarki, podniesienie dyscypliny i jakości produkcji.

Również w „Radokorze” bardzo ważnym zagadnieniem jest poprawa jakości, estetyki wyrobów oraz szybsze nadążanie za modą w produkcji obuwia. W ostatnich 2 latach nastąpiły w tym zakresie pozytywne zmiany, ale na wielu jeszcze odcinkach nie uzyskaliśmy w pełni zadowalającego postępu. Szukając odpowiedzi na pytania dotyczące tego, jak najlepiej wykorzystać czas pracy, racjonalnie gospodarować surowcami itp. — doszliśmy do wniosku, że we wszystkich tych kwestiach decydujące znaczenie ma postawa każdego pracownika naszego zakładu. Dlatego też uznaliśmy, że przez pryzmat postaw ludzi, ich stosunku do pracy, do obowiązków służbowych i rodzinnych — oceniamy należyte rezultaty partyjnej roboty.

Ostatnio wojewódzka instancja partyjna w Radomiu rozpatrzyła sytuację w zakresie bhp i działalności społecznej. Oceny te ułatwiają nam realizację polityki społecznej partii. Wiemy natomiast, że lepiej zorganizowana praca stanowi warunek dalszego skracania czasu pracy. Szczególnie dla kobiet pracujących jest to wielka sprawa. Dla nas z wielkim zadowoleniem przyjmujemy zapowiedź tow. Edwarda Gierka o podjęciu przez rząd prac nad programem skracania czasu pracy.

Antoni Huczek

członek egzekutywy KW w Bielsku-Białej, I sekretarz KF w Fabryce Samochodów Małolitrażowych

Jako przedstawiciel 34-tysięcznej załogi FSM pragnę nadać dowiedzieć, że w latach 1976 i 1977 pomysłowo realizowaliśmy nasze zadania, przygotowując warunki, aby w br. osiągnąć pełną zdolność produkcyjną i dać 200 tys. samochodów Fiat 125p.

Dorobek naszego kraju w ciągu ostatnich kilku lat ma swoje źródło w słusznym, ambitnym i odpowiedzialnym narodowym programie partii, w tym, że wszystkie ognia partyjne coraz lepiej dbają o aktywizację społeczno-zawodową załóg. Stawianie ambitnych i konkretnych zadań i konsekwentne wspieranie wszelkich słusznych poczynań sprzyja wywołaniu zapału i wiążę kolektyw pracowniczy.

Ważnym zadaniem we wszystkich zakładach pracy, szczególnie tam, gdzie przeważa załoga młoda, jest pogłębianie wśród pracowników wiedzy o sposobach zarządzania, zapewnienie warunków dla podniesienia rangi i roli samorządu robotniczego. W tym celu organizacje partyjne powinny dbać o to, aby załoga dobrze wiedziała na czym w jej konkretnych warunkach polega efektywność pracy. Należy też szeroko pokazywać związki między wydajnością i jakością pracy, a wysokością zarobków.

Głównym problemem zarówno w naszej fabryce, jak i w innych zakładach województwa jest lepsze wykorzystanie wszystkich czynników produkcji, a szczególnie poprawa gospodarki

Migawki z sali obrad

(P) W obradach II Krajowej Konferencji PZPR uczestniczą, jako delegaci i jako zaproszeni goście najwybitniejsi przedstawiciele polskiego społeczeństwa, ludzie czynu, dobrej, rzetelnej roboty; ci, którzy dali i dają najlepsze przykłady wysokiej aktywności politycznej, społecznej, zawodowej. Ich osiągnięcia produkcyjne, twórcze, dokonania w nauce i technice stały się motorem „polskiego przyspieszenia”. Jest to reprezentatywne forum wszystkich środowisk społeczno-zawodowych i generacji Polki Ludowej.

Na sali obrad obecni są kombatanci, uczestnicy walk o wyzwolenie narodowe i społeczne, pierwsi dowódcy zrodzonego w czasie zmagania z hitlerowskim faszyzmem — Ludowego Wojska Polskiego, a wśród nich współorganizator LWP, prezes honorowy Zarządu Głównego ZBoWiD marszałek Polski — Michał Rola-Zymierski, b. dowódca I dywizji piechoty im. T. Kościuszki — gen. broni Zygmunt Berling, b. uczestnik walk o wolność Hiszpanii 1936-39, prezes ZG Związku Inwalidów Wojennych PRL — gen. dyw. Franciszek Księżarczyk.

Wspólnie z nimi uczestniczą w konferencji weterani ruchu robotniczego: Gertruda Pawlak-Finderowa — wdowa po Pawle Finderze, Felicia Fornalska, Zofia Jaworska, Stanisław Germalowicz.

Liczną grupę uczestników konferencji stanowią przodownicy pracy, inicjatorzy różnych form socjalistycznego współzawodnictwa z lat obudowy i rozbudowy Polski Ludowej. Wiele z nich to budowniczy Polski Ludowej, tak jak np.: Wanda Gościńska — prądka z Łodzi, pierwsza przodkinią pracy socjalistycznej. Są również obecni przodkujący górnicy, towarzysze pracy Wincentego Pastrowskiego — Franciszek Apryas i Bernard Bugdół.

Wśród reprezentantów świata polskiej nauki i literatury: polscy uczeni, m.in. specjaliści mechaniki teoretycznej, prezes PAŃ, Witold Nowacki — fizykochimik, profesor Uniwersytetu Wrocławskiego — Włodzisław Trebaczowski, dyrektor Instytutu Sadownictwa w Skierkowie — Szymon Pieniążek, a także socjolog Jan Szczepański.

Na sali obrad znajdują się również wybitni przedstawiciele polskiej kultury i sztuki: Stanisław Ryszard Dobrowolski, Wojciech Zukrowski, Edmund Osmaciński, Jerzy Putrament, Wilhelm Szewczyk, Jerzy Antczak, Gustaw Holoubek, Marian Koncinski, Mariusz Dmochowski, Tadeusz Łomnicki, Czesław Petelski, Józef Nowak.

Ciemny mundur, na ramieniu dystyngcję wskazujące pierwszy stopień górniczych specjalności. Wśród odznaczonych państwowych — Sztandar Pracy I klasy. To Bronisław Głoga z „Białej Sól” w woj. pilskim. Górnikowi — mówi — służę od 35 lat. Służę także partii: do brą pracą i aktywnością społeczną. Byłem delegatem na VII Zjazd PZPR, a obecnie na II Konferencję. Przed nami wielkie zadania. Wkrótce ruszamy z „Białej Sól” na podbój czołowiek nowego wyrobiska w Domasławku.

W przerwie obrad jest okazja do wymiany zdań, poglądów i spostrzeżeń. W licznej grupie ludzi kultury — znany aktor scen warszawskich Jan Machulski. W latach siedemdziesiątych — mówi — doczekaliśmy się rozwiązania wielu trudnych problemów naszego środowiska, zwłaszcza spraw społecznych. Ryzykuje się możliwość dalszego rozszerzenia bazy teatrów, bez konieczności budowy nowych obiektów. Przykładem jest mój teatr macierzysty „Ochota”. W styczniu zaprosimy tam warszawiaków na spektakl „Nory” Ibsena w reżyserii Jana Englerta.

Wystąpienia dalszych dyskusantów — w numerze jutrzejszym.

Sprawy gospodarki rybnej są przedmiotem uwagi delegata na

Konferencję — Stefana Morika z kombinatu rybactwa „Młoc” w woj. wrocławskim. Stródko-wo hodowla ryb zajmuje się od 32 lat; ma więc w tej dziedzinie wielkie doświadczenia. Załoga nasza — powiedział on dziennikarzowi — przedłożyła przed Konferencją materiał wskazujący na konkretne kierunki wykorzystania rezerwy gospodarki żywnościowej, polegające na zwiększeniu wydajności hodowli ryb. Obecnie przeciętnie z 1 ha stawów uzyskujemy w naszym kombinacie ok. 500 kg ryb. Jeśli nasze postulaty zostaną zrealizowane, spodziewamy się uzyskać 1,5 tony.

Jednym z delegatów na II Krajową Konferencję PZPR jest Adam Magier — górnik strzałowy z kopalni „Siemianowice”. Na jego głowie mundurze — liczne ordery i odznaczenia.

Ubiegłoroczny plan nasza kopalnia wykonała w 103 proc. Na Konferencję — mówi A. Magier — przyjeżdżamy więc z poczuciem dobrze spełnionego obowiązku. Jesteśmy jednocześnie świadkami dalszych zwiększonych obowiązków. Jednym z najważniejszych problemów górnictwa, będącego filarem całej polskiej gospodarki — mówi A. Magier — jest jak najliczniejszy rozwój automatyzacji i zmechanizowania. Sprawy te będą zapewne omawiane na Konferencji.

Już tradycyjnie przy takich okazjach jak Zjazdy partii i Krajowe Konferencje PZPR w kulturalnych salach Kongresowej o ogromnym zainteresowaniem cieszy się — stoisko z nowościami książkowymi. Prowadzi je zespół pracowników załogi warszawskiej kłopotliwej na MDM.

Uwagę amatorów nowości wydawniczych uzbudzają liczne książki społeczno-polityczne wydane przez Robotniczą Spółdzielnię Wydawniczą „Książka — Prasa — Ruch” w takich oficynach jak: „Książka i Wiedza” oraz Krajowa Agencja Wydawnicza.

Wśród publikacji warto odnotować tekę jaksumitową „Rewolucja Październikowa. Polska — Polacy”, zawierającą kopie unikalnych dokumentów ilustrujących udział polskiej działaczy ruchu robotniczego w Rewolucji Październikowej. „Książka i Wiedza” przygotowała pełny zestaw publikacji społeczno-politycznych w tym komplet tytułów wydanych w cyklu pomocy dla uczestników szkolenia partyjnego. Są tu m. in. takie pisma jak „Podstawa marksistowskiego zarządzania i kierownictwa”, „Podstawa polityki kulturalnej PZPR”, „Polityka rolna PZPR”, „Tęsknota do socjalizmu”, „Z zagadnień metodyki szkolenia partyjnego”.

Na sali obrad spotykamy m. in. prezesa PAN — prof. Witolda Nowackiego.

W jakiej sposób polska nauka będzie w najbliższych latach uczestniczyć w realizacji strategii rozwoju społeczno-gospodarczego?

Na czoło wysuwa się sprawa jeszcze większej koncentracji badań i ich realnego powiązania z produkcją, którym dysponujemy — mówi prof. Nowicki. W centrum naszego zainteresowania znajdują się także sprawy najbardziej efektywnego i racjonalnego wykorzystania badań naukowych i użyteczności nauki. W tych dążeniach w większym stopniu należy zwracać uwagę na rosnące i uzasadnione zastępowanie przez krajowe rozwiązania obcych technologii, pochodzących z importu. Będziemy intensywnie rozwijać kompleksowe badania interdyscyplinarne związane z potrzebami gospodarki narodowej.

Zgodnie z wytycznymi partii chcemy też rozszerzać działalność w zakresie doradztwa naukowego i opracowywania ekspertów i prognoz dla potrzeb komisji planowania i resortów.

Na sali obrad

dobre wyniki osiągnęło także w produkcji roślinnej i zwierzęcej.

Obok tych osiągnięć mamy także świadomość występujących jeszcze braków i niedomagań. Podejmujemy różnorodne działania, aby braki te usuwać. Zwalczamy wszelkie przejawy niekompetencji, nieodpowiedzialności i nierzetelności wykonywania obowiązków. Do pilnych spraw zaliczamy obecnie konieczność rozwiązania problemów zaopatrzenia materiałowo-surowcowego zakładów przemysłowych i poprawę zaopatrzenia rynku. Nie wszystkim jednak kwestiom możemy sprostać we własnym zakresie. Wiele z nich wymaga bardziej precyzyjnego planowania i dystrybucji.

Partia nasza dysponuje ogromnym potencjałem intelektualnym i moralnym. Jej członkowie są reprezentantami tych wartości, dzięki którym Polska w międzynarodowym sojuszu z Krajem Rad i całą wspólnotą socjalistyczną stała się państwem nowoczesnym, cieszącym się szacunkiem i wysokim autorytetem wśród innych narodów świata. Dowodzi tego nasza dynamiczna i wszechstronna aktywność polityczna na arenie międzynarodowej.

Tadeusz Porębski

członek KC, rektor Politechniki Wrocławskiej

W latach 70-tych umocniła się pozycja nauki w naszym kraju, a troska partii i państwa o jej kadrowy i materialny rozwój była w tym okresie największa w całym 33-leciu. Jesteśmy w 1977 r. kształtują się w Polsce na 10 tys. osób 99, to w 1976 r. — 142 osoby. Umiejętności Polaków pod tym względem w pierwszej dekadzie krajów świata.

Wśród udziału nauki w życiu gospodarczym i społecznym. Stworzono lepsze warunki warsztatowe licznemu gronu uczonych. Nasuwa się jednak wniosek, że mechanizmy regulujące przepływ nowej myśli naukowej i technicznej do gospodarki wymagają usprawnienia.

podstawowym znaczeniu jest kształtowanie pełnej odpowiedzialności za swój warsztat pracy, za każdy podejmowany czyn, za każde słowo. Niezależnie od tego czy jest ono słowem dyktatora w zakładzie, nauczyciela w szkole, ojca w domu, czy rozmowy na ulicy wypowiadającego się o sprawach naszego codziennego życia. Odpowiedzialność za słowo, to ważna sprawa tak w polepszaniu efektywności gospodarowania, jak i w wychowaniu społeczeństwa. Lepiej winniśmy dyskontować to, co jest, niż niezaprzeczalnym sukcesem, za każdym mówimy o trudnościach i kłopotach, to tak, aby nie osłabiła dumy narodowej, nie obniżyła wartości tego co polskie, co wytworzone jest tak ogromnym wysiłkiem nas wszystkich.

Jesteśmy w przededniu wyborów do rad narodowych stopnia podstawowego. Będzie to okazja do konstruktywnego dialogu ze społeczeństwem o źródłach naszych sukcesów, których w naszym łódzkim województwie mamy niemało.

Alojzja Kopalko

członek egzekutywy KMIG, naczelnik miasta i gminy Kerenowo, woj. bydgoskie

Reforma terenowych organów władzy i administracji państwowej przyniosła naszej gminie szersze możliwości działania, umocniła rolę i autorytet rad narodowych, pozwoliła na nowe ambicje. Naczelnik gminy otrzymał takie uprawnienia, które pozwoliły mu stać się gospodarzem terenu odpowiedzialnym za jego rozwój. Ich wykorzystanie wymaga jednak rozwijania współpracy i bezpośrednich kontaktów z ludźmi, z samorządem mieszkaniowym i sołectwem. Jest jeszcze sporo spraw, które powinny być podjęte i rozwiązane, byśmy mogli nasze funkcje i zadania gospodarcze w pełni i sprawnie realizować.

Doceniamy wysiłek wkładany w to, aby urzędy gminne były lepiej wyposażone w urządzenia biurowe, połączenia telefoniczne

CAF — Matuszewski

natem zakładów pracy powinna doprowadzić do dalszego postępu.

Mieczysław Grad

zastępca członka KC, sekretarz CRZZ

Ponad 12-milionowa rzesza związkowców widzi w obradach II Konferencji konsekwentne dążenie partii do nakreślenia takich zadań i takich sposobów ich realizacji, które zapewnią dalsze pomyślne wykonanie programu VII Zjazdu PZPR. Będziemy z pełnym zaangażowaniem uczestniczyć w realizacji wskazań Konferencji, wspierać zamierzenia partii w dziedzinie zwiększania produkcji rynkowej i eksportowej, racjonalizacji importu, podnoszenia efektywności gospodarowania. Coraz lepiej będzie temu służyć rozwój socjalistycznego współzawodnictwa pracy.

Stawiając wywołanie wymagania załogom, jesteśmy równocześnie rzecznikami zwiększenia odpowiedzialności osób i ogółu gospodarczych, od których zależy poprawa zaopatrzenia produkcji, organizacji i rytmiczności pracy, wykorzystania postępu technicznego i wniosków racjonalizatorskich. Powinniśmy szerzej korzystać z uprawnień robotniczej kontroli społecznej, uczynić z niej skuteczny oręż poprawy gospodarki, poszanowania sprawiedliwości i ochrony interesów pracowników.

Partia powierzyła związkom zawodowym zadanie aktywne go uczestnictwa w realizacji polityki społecznej i czuwania nad społecznie sprawiedliwym podziałem świadczeń społecznych. Musimy szczerze powiedzieć, że odczuwalny generalnie postęp socjalny jest nierównomierny na różnych odcinkach i w różnych zakładach, że występują jeszcze zaniedbania zarówno ze strony ogniw związkowych, jak i administracji przedsiębiorstw.

W dobrej działalności samorządu robotniczego związki zawodowe zawsze widziały ogrom-

CAF — Matuszewski

Ważnym zadaniem we wszystkich zakładach pracy, szczególnie tam, gdzie przeważa załoga młoda, jest pogłębianie wśród pracowników wiedzy o sposobach zarządzania, zapewnienie warunków dla podniesienia rangi i roli samorządu robotniczego. W tym celu organizacje partyjne powinny dbać o to, aby załoga dobrze wiedziała na czym w jej konkretnych warunkach polega efektywność pracy. Należy też szeroko pokazywać związki między wydajnością i jakością pracy, a wysokością zarobków.

Głównym problemem zarówno w naszej fabryce, jak i w innych zakładach województwa jest lepsze wykorzystanie wszystkich czynników produkcji, a szczególnie poprawa gospodarki

Ważnym zadaniem we wszystkich zakładach pracy, szczególnie tam, gdzie przeważa załoga młoda, jest pogłębianie wśród pracowników wiedzy o sposobach zarządzania, zapewnienie warunków dla podniesienia rangi i roli samorządu robotniczego. W tym celu organizacje partyjne powinny dbać o to, aby załoga dobrze wiedziała na czym w jej konkretnych warunkach polega efektywność pracy. Należy też szeroko pokazywać związki między wydajnością i jakością pracy, a wysokością zarobków.

Głównym problemem zarówno w naszej fabryce, jak i w innych zakładach województwa jest lepsze wykorzystanie wszystkich czynników produkcji, a szczególnie poprawa gospodarki

Ważnym zadaniem we wszystkich zakładach pracy, szczególnie tam, gdzie przeważa załoga młoda, jest pogłębianie wśród pracowników wiedzy o sposobach zarządzania, zapewnienie warunków dla podniesienia rangi i roli samorządu robotniczego. W tym celu organizacje partyjne powinny dbać o to, aby załoga dobrze wiedziała na czym w jej konkretnych warunkach polega efektywność pracy. Należy też szeroko pokazywać związki między wydajnością i jakością pracy, a wysokością zarobków.

Głównym problemem zarówno w naszej fabryce, jak i w innych zakładach województwa jest lepsze wykorzystanie wszystkich czynników produkcji, a szczególnie poprawa gospodarki

Ważnym zadaniem we wszystkich zakładach pracy, szczególnie tam, gdzie przeważa załoga młoda, jest pogłębianie wśród pracowników wiedzy o sposobach zarządzania, zapewnienie warunków dla podniesienia rangi i roli samorządu robotniczego. W tym celu organizacje partyjne powinny dbać o to, aby załoga dobrze wiedziała na czym w jej konkretnych warunkach polega efektywność pracy. Należy też szeroko pokazywać związki między wydajnością i jakością pracy, a wysokością zarobków.

Głównym problemem zarówno w naszej fabryce, jak i w innych zakładach województwa jest lepsze wykorzystanie wszystkich czynników produkcji, a szczególnie poprawa gospodarki

Ważnym zadaniem we wszystkich zakładach pracy, szczególnie tam, gdzie przeważa załoga młoda, jest pogłębianie wśród pracowników wiedzy o sposobach zarządzania, zapewnienie warunków dla podniesienia rangi i roli samorządu robotniczego. W tym celu organizacje partyjne powinny dbać o to, aby załoga dobrze wiedziała na czym w jej konkretnych warunkach polega efektywność pracy. Należy też szeroko pokazywać związki między wydajnością i jakością pracy, a wysokością zarobków.

CAF — Matuszewski

Ważnym zadaniem we wszystkich zakładach pracy, szczególnie tam, gdzie przeważa załoga młoda, jest pogłębianie wśród pracowników wiedzy o sposobach zarządzania, zapewnienie warunków dla podniesienia rangi i roli samorządu robotniczego. W tym celu organizacje partyjne powinny dbać o to, aby załoga dobrze wiedziała na czym w jej konkretnych warunkach polega efektywność pracy. Należy też szeroko pokazywać związki między wydajnością i jakością pracy, a wysokością zarobków.

Głównym problemem zarówno w naszej fabryce, jak i w innych zakładach województwa jest lepsze wykorzystanie wszystkich czynników produkcji, a szczególnie poprawa gospodarki

Ważnym zadaniem we wszystkich zakładach pracy, szczególnie tam, gdzie przeważa załoga młoda, jest pogłębianie wśród pracowników wiedzy o sposobach zarządzania, zapewnienie warunków dla podniesienia rangi i roli samorządu robotniczego. W tym celu organizacje partyjne powinny dbać o to, aby załoga dobrze wiedziała na czym w jej konkretnych warunkach polega efektywność pracy. Należy też szeroko pokazywać związki między wydajnością i jakością pracy, a wysokością zarobków.

Głównym problemem zarówno w naszej fabryce, jak i w innych zakładach województwa jest lepsze wykorzystanie wszystkich czynników produkcji, a szczególnie poprawa gospodarki

Ważnym zadaniem we wszystkich zakładach pracy, szczególnie tam, gdzie przeważa załoga młoda, jest pogłębianie wśród pracowników wiedzy o sposobach zarządzania, zapewnienie warunków dla podniesienia rangi i roli samorządu robotniczego. W tym celu organizacje partyjne powinny dbać o to, aby załoga dobrze wiedziała na czym w jej konkretnych warunkach polega efektywność pracy. Należy też szeroko pokazywać związki między wydajnością i jakością pracy, a wysokością zarobków.

Głównym problemem zarówno w naszej fabryce, jak i w innych zakładach województwa jest lepsze wykorzystanie wszystkich czynników produkcji, a szczególnie poprawa gospodarki

Ważnym zadaniem we wszystkich zakładach pracy, szczególnie tam, gdzie przeważa załoga młoda, jest pogłębianie wśród pracowników wiedzy o sposobach zarządzania, zapewnienie warunków dla podniesienia rangi i roli samorządu robotniczego. W tym celu organizacje partyjne powinny dbać o to, aby załoga dobrze wiedziała na czym w jej konkretnych warunkach polega efektywność pracy. Należy też szeroko pokazywać związki między wydajnością i jakością pracy, a wysokością zarobków.

Głównym problemem zarówno w naszej fabryce, jak i w innych zakładach województwa jest lepsze wykorzystanie wszystkich czynników produkcji, a szczególnie poprawa gospodarki

Ważnym zadaniem we wszystkich zakładach pracy, szczególnie tam, gdzie przeważa załoga młoda, jest pogłębianie wśród pracowników wiedzy o sposobach zarządzania, zapewnienie warunków dla podniesienia rangi i roli samorządu robotniczego. W tym celu organizacje partyjne powinny dbać o to, aby załoga dobrze wiedziała na czym w jej konkretnych warunkach polega efektywność pracy. Należy też szeroko pokazywać związki między wydajnością i jakością pracy, a wysokością zarobków.

CAF — Matuszewski

Ważnym zadaniem we wszystkich zakładach pracy, szczególnie tam, gdzie przeważa załoga młoda, jest pogłębianie wśród pracowników wiedzy o sposobach zarządzania, zapewnienie warunków dla podniesienia rangi i roli samorządu robotniczego. W tym celu organizacje partyjne powinny dbać o to, aby załoga dobrze wiedziała na czym w jej konkretnych warunkach polega efektywność pracy. Należy też szeroko pokazywać związki między wydajnością i jakością pracy, a wysokością zarobków.

Głównym problemem zarówno w naszej fabryce, jak i w innych zakładach województwa jest lepsze wykorzystanie wszystkich czynników produkcji, a szczególnie poprawa gospodarki

Ważnym zadaniem we wszystkich zakładach pracy, szczególnie tam, gdzie przeważa załoga młoda, jest pogłębianie wśród pracowników

